

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 2 Ἰουλίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 31

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὸ ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ τρο-
μάξῃ δὲν ἦταν τὸ μοσχαράκι ἀλλὰ
τὸ ἄγνωστο καὶ φοβερὸ «κάτι» ποὺ
τὸν ἔκανε νὰ βάζῃ χίλια δυὸ μὲ τὸν
νοῦ του, καὶ ὅποιοδήποτε ἄλλο ἀγόρι
καὶ στήν παλιὰ ἐκείνη καὶ προλη-
πτικὴ ἐποχῇ, μὰ καὶ σήμερα ἀκόμη,
τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε στὴ θέση του καὶ
τὸ ἴδιο θὰ φοβόταν.

Ὁ Ἐδουάρδος ὄχι μόνον χαιρό-
ταν ποὺ τὸ ἄγνωστο ἐκείνο φόβητρό
του δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μοσχαράκι,
ἀλλὰ ἀπεναντίας ἦταν ἐνθουσιασμέ-
νος γιὰ τὴν συντροφιά τοῦ μοσχα-
ριοῦ. Ἐνοιωθε πρὶν τόσο ἔρημο κι'
ἐγκαταλειμμένον τὸν ἑαυτὸ του, ποὺ κι'
ἡ παρουσία ἀκόμη ἑνὸς ταπεινοῦ
ζώου ἦταν γι' αὐτὸν εὐπρόσδεκτη.
Ἐπειτα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶχαν φερ-
θεῖ τόσο σκληρά, τὸν εἶχαν κακομε-
ταχειριστεῖ τόσο ἄγρια, ποὺ ἔνοιωθε
ἀνακούφιση νὰ βρισκεται μαζί μὲ ἓνα
ἄκακο καὶ ἡμερο πλάσμα κι' ὅς τοῦ-
λειπαν ἄλλα, ἀνώτερα χαρίσματα.
Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ βάλῃ κατὰ
μέρος ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς φραγ-
μοὺς καὶ νὰ πιάσῃ φίλια μὲ τὸ μο-
σχαράκι, ξεχνώντας πὺς ἦταν ὁ βα-
σιλιάς τῆς Ἀγγλίας.

Ἐκεῖ ποὺ χαίριζε τὴν μαλλιάρη
ζεστή του ράχῃ, γιατί τὸ μοσχαράκι
ἦταν ξαπλωμένο λίγο πάρα πέρα, τοῦ
ἤρθε στὸ νοῦ του πὺς ὁ σύντροφός
τουμποροῦσε νὰ τοῦ φανῇ καὶ χρή-
σιμος.

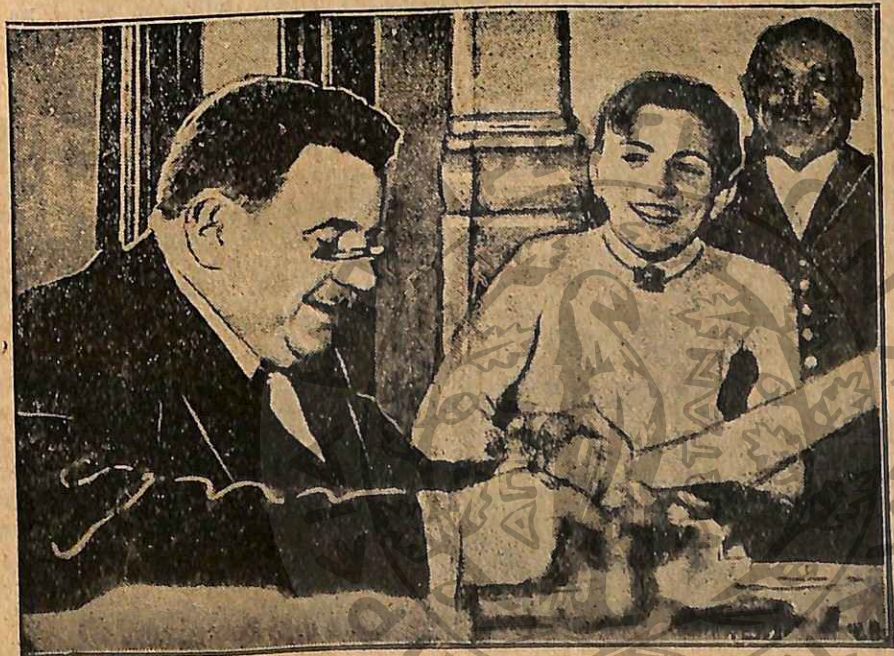
Δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ σήκωσε τὰ
στρωσίδια του καὶ τὰστρωσε διπλά
στὸ μοσχαράκι. Ὑστερα ξαπλώθηκε
κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κοντά του καὶ σκέ-
πασε μὲ τὰ τσοῦλια του τὴν ράχῃ
του καὶ τὴν ράχῃ τοῦ καινούργιου
φίλου του. Σὲ λίγο ἔνοιωθε τὸν ἑαυ-

τοῦ τόσο βολεμμένο, καὶ ζεστόν,
ὅσο κι' ὅταν βρισκόταν στὸ πουπου-
λένιο του κρεβάτι στὸ παλάτι τοῦ
Οὐεστμίνστερ.

Στὸ μυαλό του ἤρθαν πάλι εὐ-
χάριστες σκέψεις καὶ ἡ ζωὴ ἄρχισε
νὰ παίρνῃ τὴ χαρούμενη ὄψιν της.
Βρισκόταν ἐλεύθερος, μακριὰ ἀπὸ τὸν
κακοῦργο ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ τὸν
πατέρα. Βρισκόταν μακριὰ ἀπ' τοὺς
ἀγροίκους κι' ἀναίσθητους ἀλητες.
Δὲν κρύωνε πιά, εἶχε βρεῖ ἓνα ἄσυ-
λο, ἦταν εὐτυχισμένος. Ἐξω φυσού-

σε ὁ ἄνεμος. Ποῦ καὶ ποῦ ἐρχόταν
ἓνα μπουρίνι, ποὺ ἔκανε τὸν παλιὸ
ἀχυρῶνα νὰ τραντάζεται ὁλόκληρος·
ποῦ καὶ ποῦ λιγότευε στὴν ὁρμή
του καὶ βογγοῦσε παραπονεμένα.
Μὰ στὸν βασιλιά φαίνόταν σὰν νὰ-
κουγε τὴν καλύτερη μουσική, τώρα
ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του προφυ-
λαγμένον καὶ ζεστόν. Δὲν πήγαινε
νὰ βουίξῃ ὁ ἄέρας ὅσο ἤθελε, νὰ
τραντάξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ τσακίξῃ
τὰ δέντρα! Δὲν πήγαινε νὰ οὐρλιά-
ξῃ καὶ νὰ σφυρίξῃ. Τὸν μικρὸ βασι-
λιά δὲν ἔνοιαζε καθόλου, ἀπεναντίας
τοῦ ἔκανε εὐχαρίστηση. Σφιγγόταν
κολλητὰ ἐπάνω στὸν ζεστὸ μικρὸ του
φίλο καὶ μὲ ἀπόλαυση βυθίστηκε σι-
γά-σιγά σ' ἓνα βαθὺ ξεκουραστικὸ

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ κ. Ἐρριό, πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, δίνει συνέντευξιν στὸν γυ-
μνασιόπαιδα Πέτρο Μπουρζόν, δεκατριῶν μόλις χρονῶν, διευθυντὴ τῆς ἐφη-
μερίδος «Ὁ Γυμνασιόπαις».

υπνο, γεμάτο γαλήνη και ήσυχία.

Έξω μακριά ούρλιαζαν τα σκυλιά και αντηχούσαν τα παραπονετικά μουκανητά των γελαδιών· ο άνεμος βούιζε και η βροχή μαστίγωνε τη στέγη. Μά ο βασιλιάς της Άγγλίας κοιμόταν ατάραχος και το μοσχάρκι το ίδιο. Γιατί ήταν ένα άκακο κι ήσυχο πλασματάκι που δεν το ένοχλούσε ούτε ο άνεμος, ούτε η συντροφιά ενός βασιλικού πρίγκιπα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ο βασιλιάς στο χωριάτοσπιτο

Όταν ο Έδουάρδος ξύπνησε το άλλο πρωί, είδε πως ένα μεγάλο έ-ξυπνο ποντίκι, μουσκεμένο από την βροχή, είχε συρθεί κοντά του την ώρα που αυτός κοιμόταν και είχε ξαπλώσει επάνω στο στήθος του. Μόλις όμως σείστηκε, το ποντίκι πετάχτηκε μακριά.

— Βλάκα! είπε το βασιλόπουλο. Γιατί είσαι τόσο φοβεταίχης; Στην ίδια θέση βρισκόμαστε. Θα μου δγαινε σε κακό αν κυνηγούσα έναν που ζητάει άσυλο, γιατί κι' εγώ άσυλο γυρεύω. Έπειτα, πρέπει να σου χρωστάω ευγνωμοσύνη για το καλό προμήνυμα που μου δίνεις. Γιατί όταν ένας βασιλιάς ξεπέφτει τόσο χαμηλά, ώστε οι ποντίκοι να έρχονται και να κοιμούνται άγκαλια μαζί του, αυτό σημαίνει πως ή τύχη του θάλλεξη: γιατί τίποτε χειρότερο δεν μπορεί πια να του τύχει.

Σηκώθηκε και βγήκε από το χώρο-σμα, όταν άκουσε απέξω παιδικές όμι-λίες. Η πόρτα του άχυρώνα, ανοίχτη-κε και μέσα μπήκαν δυο κοριτσάκια. Μόλις τον αντίκρυσαν, έκοψαν μονο-μιάς την κουδέντα και τὰ γέλια τους στάθηκαν εκεί που βρίσκονταν, τον κοίταξαν με μεγάλη περιέργεια κι' ύστερα άρχισαν να κρυφομιλούν με-ταξύ τους. Πήγαν λίγο κοντήτερα, στάθηκαν πάλι, και έξακολούθησαν να τον κοιτάζουν κάθε τόσο και να σιγομιλούν. Σιγά-σιγά έπληραν θάρ-ρος και άρχισαν να μιλούν δυνατώ-τερα.

Η μιὰ είπε:

— Τι όμορφο πρόσωπο που έ-χει...

— Και τί ώραία μαλλιά! είπε ή άλλη.

— Τὰ ρούχα του όμως είναι κου-ρελιασμένα.

— Και φαίνεται πεινασμένος.

Κουδεντιάζοντας πήγαιναν όλο και πιό κοντά του και τον λοξοκοίταζαν από τὸ πλάι, σάν νάταν κανένα σπά-νιο και παράξενο ζώο, μὰ συγχρόνως ανήσυχα και διστακτικά, σάν να φο-βόνταν μήπως τις δαγκάσει. Στο τέ-λος στάθηκαν κατά μπροστά του, πια-

σμένες σφιχτά από τὰ χέρια, σάν να γύρευαν προστασία ή μιὰ από την άλλη, και με τὰ άθωα τους ματάκια τον κοίταζαν έξεταστικά επί πολλήν ώρα. Έπιτέλους ή μεγαλύτερη μάζε-ψε όλο της τὸ θάρρος και τον ρώ-τησε:

— Ποιός είσαι;

— Είμαι ο βασιλιάς, είπε άπλά ο Έδουάρδος.

Τὰ κοριτσάκια τινάχτηκαν ξαφνια-σμένα. Έγούρλωσαν τὰ μάτια τους άκόμη περισσότερο από πρίν, και τον κοίταζαν με άνοιχτό τὸ στόμα επί μισό λεπτό της ώρας. Έστερα ή πε-ριέργειά τους ένίκησε πάλι τον φό-βο τους.

— Ο βασιλιάς; Ποιός βασιλιάς;

— Ο βασιλιάς της Άγγλίας.

Τὰ κοριτσάκια, κοιτάχτηκαν με-ταξύ τους, ύστερα κοίταξαν τον Έ-δουάρδο, ύστερα πάλι κοιτάχτηκαν μ' ένα ύφος δλότελα αποδλακωμένο. Στο τέλος ή μιὰ είπε:

— Τάκουσε, Μαργαρώ; Λέει πως είναι ο βασιλιάς. Νάσαι άλήθεια αυτό τὸ πράγμα;

— Δεν μπορεί παρά νάσαι άλήθεια, Πρίσου. Τί, νομίζεις ότι λέει ψέμμα-τα; Γιατί βλέπεις, Πρίσου, αν δεν ήταν άληθινό, θά ήταν ψέμμα. Αυτό είναι σίγουρο: ότι δεν είναι άλήθεια είναι ψέμμα. Τὸ ξέρεις και συ.

Έστερα από τέτοια πειστικά έπι-χειρήματα δεν μπορούσε πια να υπάρξει αντίλογος. Μὰ ωστόσο οι άμφιβολίες της Πρίσου δεν υποχω-ρούσαν. Έμεινε λίγη ώρα σκεπτική κι' ύστερα αποφάσισε να πιάση τον βασιλιά απ' τὸ φιλότιμο και είπε:

— Αν είσαι στ' άλήθεια ο βασι-λιάς, τότε σε πιστεύουμε!

— Είμαι στ' άλήθεια ο βασιλιάς.

Έτσι ξεκαθρίστηκε κι' αυτή ή άπορία. Κι' αφού εξακρίβωσαν την ταυτότητα του άπροόπτου μουσαφίρη τους, τὰ δυο κοριτσάκια άρχισαν να τον ρωτούν πως βρέθηκε εκεί πέρα, γιατί ήταν ντυμένος με ρούχα τόσο άταίριαστα για τὸ δξίωμά του, που σκόπευε να πάει και γενικά τί σκο-πούς είχε. Για τὸ παιδί ήταν μιὰ μεγάλη ανακούφισης να μπορέι να πῇ τον πόνο του σε ανθρώπους που δεν τον έδειχναν δυσπιστία και δεν τον κορόιδευαν· γι' αυτόν τον λόγο τὸς διηγήθηκε δλόκληρη την ιστορία διεξοδικά και διηγώντας την έέχασε δλότελα την πείνα του. Όταν όμως άρχισε να μιλάει για τις τελευταίες του περιπέτειες και έμαθαν από πό-τε ήταν νηστικός, δεν τον άφησαν να εξακολουθήσει, μὰ τον πήραν μα-ζί τους στο σπίτι για να φροντίσουν να φάει κάτι.

Ο βασιλιάς ήταν ευχαριστημένος κι' έλεγε μέσα του:

— Άμα ξαναπαίρω τον θρόνο μου θά φροντίσω για όλα τὰ παιδιά. Για-τί τὰ παιδιά τον καιρό της δυστυχίας μου μου έδειξαν συμπάθεια κι' έμπι-στοσύνη, ένῳ εκείνοι που ήταν με-γαλύτεροί τους και νόμιζαν πως είναι έξυπνότεροι, με κορόιδευαν και με θαρρούσαν ψεύτη.

Η μητέρα των κοριτσιών δέχτη-κε τον βασιλιά με μεγάλη καλσύ-νη και συμπάθεια. Ήταν χήρα και φτωχή, είχε περάσει πολλά βά-σανα και γνώριζε πόσο έχουν οι δυ-στυχιμένοι ανάγκη από συμπόνια. Σκέφθηκε πως τὸ άρρωστο αυτό παι-δί θά τὸ είχε σκάσει κρυφά από τὸς συγγενείς του ή τὸς φύλακές του. Γιαυτό τον λόγο ζητούσε να κατα-λάβει από τὰ λόγια του από πού έρ-χόταν, για να μπορέσει να τον στείλει πάλι στους δικούς του. Μὰ ωστόσο όλες οι έρωτήσεις της για τὰ γειτο-νικά χωριά και τις κοντινές πολιτείες πήγαν στα χαμένα. Η έκφραση τὸς προσώπου τὸς βασιλιά, καθώς κι' οι άπαντήσεις του, έδινε έδειχναν φα-νερά πως τὰ μέρη αυτά τὸς ήταν ξένα κι' άγνωστα. Απεναντίας μι-λούσε μ' ευχαρίστηση και μ' εύκο-λία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τὰ δάκρυα πλημ-μύρισαν πολλές φορές τὰ μάτια του όταν έτυχε να αναφέρει τον «Μακα-ρίτη βασιλιά, τον πατέρα του». Μόλις όμως γύριζε ή κουδέντα σε άλλα πρόσωπα, λιγώτερο σπουδαία, τὸ έν-διαφέρον του έπεφτε δλότελα και δεν μιλούσε λέξη. Η μητέρα των κορι-τσιών δεν ήξερε τί να κάνει, μὰ ωστόσο δεν παράτησε τὸ σκοπό της.

Έκεί που στεκόταν στο τζάκι και έτοιμάζε τὸ φαγητό, έποίδευε τὸ μυαλό της για ν' ανακαλύψει με ποιόν τρόπο θά έκανε τον μικρό να φανερώσει τὸ μυστικό του. Τὸς μι-λησε για βώδια και γελάδες· δεν έ-δειξε κανένα ένδιαφέρον. Για πρό-βατα έμεινε τὸ ίδιο άδιάφορος, και τότε εκείνη κατάλαβε πως ή ιδέα της ότι μπορεί να ήταν κανένα τσο-πανόπουλο, ήταν δλότελα λανθασμέ-νη. Έστερα άρχισε να μιλάει για μύλους και σιτάρια, για σιδεράδες, για γανωματήδες, για κάθε λογής τεχνίτες. Άκόμη και για τή φυλα-κή, για τὸ φρενοκομείο και για τὸ άσυλο των φτωχών έκανε λόγο, μὰ τὸς κάκου. Δεν έβγαζε τίποτε. Δεν ήθελε όμως να παραιτηθῇ από την προσπάθειά της και σκέφθηκε πως δὲ θά γινόταν άλλο, παρά τὸ παιδί αυτό θά ήταν όηπρέτης κανε-νός πλουσιού σπιτιού. Ωστόσο οι πρῶ-

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'.

Και τώρα άφίνουμε την κυρία Φουντούκω να ταξιδεύει, κι' ερχόμα-στε στον Άχαμνούλη.

Τὸν θυμάστε βέβαια τὸν συμπαθητικό έλέφαντα τὸς Θηριοτροφείου, που λίγνυε από την άτροφία και κόντευε να καταντήσῃ τσιρρος... Αὐ-τὸς είχε πολὺ καλή καρδιά κι' υπερασπιζόταν πάντα τὸς αδύνατους, όταν τὸς άδικοῦσαν οι κακοί.

Αφού άποχιορέθηκε τὸς συντρόφους του, πήρε ένα μεγάλο δρόμο που έβγαζε σ' ένα χωριό, και πήγαινε συλλογιζόμενος τί θάκανε και πως θά ζούσε τώρα που ήταν έλεύθερος.

Τὸν ίδιο δρόμο ακολουθούσε κι' ένας φτωχὸς άνθρωπος, κακοντυ-μένος, που θάταν ζητιάνος. Είθε τον Άχαμνούλη και στην αρχή τὸν φο-βήθηκε. Άμα όμως κατάλαβε πως ήταν ήμερος και πως δεν είχε σκο-πό να τὸς κάμει κακό, ξεθαρρεύ-θηκε και περπα-τούσε κοντά του.

Έτσι ο άνθρωπος κι' ο έλέφαντας πήγαιναν μαζί σά φίλοι από τὸν ἴ-διο δρόμο στο ἴ-διο χωριό. Και θά κουβέντιαζαν κί-λα, αν ήξεραν ο ένας τή γλώσσα τὸς άλλου.

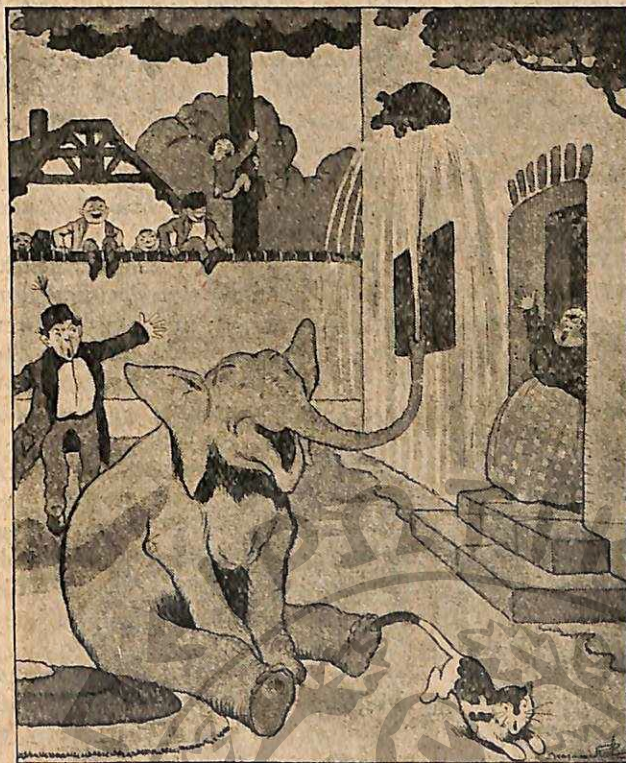
Όταν έφτασαν κοντά στο πρώτο σπίτι, ένας άγριος σκύλος πετάχτηκε από την πόρτα κι' άρχισε να γαυγίζει και να δαγκάνει τὸ φτωχὸ ζητιάνο σά νάταν ο χειρότε-ρός τὸς εχθρός. Ο Άχαμνούλης αγα-νάχτησε πολὺ με τή διαγωγή τὸς κακοῦ σκύλου. Τί τὸς έκανε ο άνθρω-πος;... Δὲ χάνει καιρό, άρπάζει τὸ σκύλο με την προβοσκίδα του, τὸν σηκώνει ψηλά και τὸν άφίνει να σκάσει κάτω σάν τόπι. Έτσι ο ζητιάνος πρόφτασε κι' έφυγε τρεχάλα, με δυο-τρεῖς μόνο δαγκωματιές.

Ο Άχαμνούλης όμως δεν έκρινε άρεστή την τιμωρία τὸς σκύλου. Και γεμίζει εύθως την προβοσκίδα του νερό από μιὰ δεξαμενή που ήταν απέξω απ' τὸ σπίτι, άρπάζει πάλι τὸ σκύλο, τὸν πετάει ψηλά και... τὸν καταβρέχει σάν τρούμπα στον άέρα. Τὸ νερό, καθώς βγαίνει με δρομή από εὴν προβοσκίδα, χτυπά τὸ σκύλο και τὸν στέλνει ακόμα ψηλότερα· κι' όταν πέφτῃ λίγο, άλλο νερό τὸν ξαναστέλνει ψηλά. Και τὸ παιχνίδι βα-σταῖ όσο υπάρχει νερό στην προβοσκίδα τὸς έλέφαντα.

Τρέχουν στα ούρλιασματα τὸς σκύλου τάφεντικά του, κι' όταν βλέ-πουν τὸν έλέφαντα, βιάζονται τις φωνές κι' όπου φύγει-φύγει. Ο Άχα-μνούλης γελά με την καρδιά του, καθώς βλέπει ανθρώπους και ζῶα να φεύγουν μπροστά του κατατρομαγμένα. Έπιτέλους άφίνει τὸ σκύλο, που τρέχει μούσκεμα να κρυφτῇ, κι' ανετόχλητος, ήσυχος, με τὸ πάσσο του, εξακολουθεῖ τὸ δρόμο του για τὸ χωριό.

Εἴν' ευχαριστημένος, πρώτο γιατί γλύτωσε τὸ φτωχὸ άνθρωπο από τὰ δόντια τὸς κακοῦ σκύλου, και δεύτερο γιατί διασκέδασε με τὸ παιχνίδι

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Η προβατίνα και ο σκύλος, πάντα φίλοι, διηγόνταν μιὰ μέρα τὰ βάσα-νά τους.

— Άχ! έλεγε ή προβατίνα, κλάμ-ματα μουρχονται σάν σκέπτομαι τήν κακή μας τύχη. Εσύ, σκλάβος τὸς ανθρώπου, πάντα υποταγμένος, κα-λός και πιστός, πέρνεις γι' ανταμοι-βή τὸς ζήλου σου κλωτσιές και καμ-μιά φορά τὸ θάνατο. Εγώ, που τὸς ντώνω σ' όλη μου τή ζωή, που τὸς δίνω τὸ γάλα μου και κοπρίζω τὰ χωράφια τους, βλέπω κάθε πρωί κά-ποιο δικό μου να τὸν σκοτώνουν οι κακοί. Κι' οι συντρόφοι τους οι λῶ-κοι ξεμπερδεύουν τὸς ρέσους. Νά δουλεύεις γι' αὐτούς και να πεθαίνεις απ' τὰ χέρια τους. Νά τύχη μιὰ φορά!

— Αυτό είναι άλήθεια, λέει ο σκύ-λος, μὰ θεωρεῖς πιδ ευτυχισμένους τὸς αἰτίους τῆς δυστυχίας μας; Όχι, αγαπητή μου, καλύτερα αξίζει να υποφέρω κανείς τὸ κακό παρά να τὸ κάνω.

(Μετάρσασιν)

ΔΗΜ. ΚΟΚ

ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Απ' τὸ δρόμο πὺν περνώ κάθε πρωτὶ νὰ πάω στὴ δουλειά μου, περνοῦνε καὶ τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ νὰ πάνε στὸ σχολεῖο. Συναντιόμαστε τὴν ἴδια ὥρα, σχεδὸν στὸ ἴδιο σημείω τοῦ δρόμου, καὶ τὰ ξέρω πῶς ἕνα-ἕνα καὶ μπορῶ νὰ τὰ ξεχωρίζω.

Μὰ κι' ἐκεῖνα φαίνεται πὺς μ' ἔχουν πιά γνωρίσει. Τὴν πρώτη φορά πὺν τ' ἀπάντησα, μιλοῦσαν ζωηρὰ καὶ σπουδαῖα γιὰ κάτι δικό τους, γιὰ τὴ δασκάλα τους, γιὰ τὸ μάθημα. Ξαφνιάστηκαν πὺν τὰ κοίταζα κι' ἔκοψαν τὴν κουβέντα τους γιὰ νὰ μὲ κοιτάξουν μὲ ἀπορία, σὰν ἕναν ξένο πὺν ἤθελε ν' ἀνακατωθεῖ στὶς δουλειές τους.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; θὰ εἶπαν ὁστερα μεταξὺ τους.

Τὴ δεύτερη φορά, πρὶν ἀκόμη διασταυρωθῶμε, μὲ εἶδαν καὶ σταμάτησαν ἀμέσως τὴν κουβέντα τους ἀπὸ μακριά.

— Νά, εἶν' αὐτὸς πὺν μᾶς κοιτάζει, θὰ εἶπαν τὸνα στάλλο.

Καὶ τὴν τρίτη φορά ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ θὰ εἶπαν πάλι μεταξὺ τους:

— Νά τος πάλι αὐτός!..

Κατόπι ἔβησαν τὸ πρᾶγμα ἀστεῖο κι' ὅταν πλησίαζαν, γελοῦσαν σὰν μὲ κάτι διασκεδαστικό, ὡς πὺν προσπερνοῦσαν.

Μὲ τὸν καιρὸ μὲ συνήθισαν, τὰ συνήθισα κι' ἐγὼ καὶ δὲν τὰ κοίταζα πιά: οὔτε καὶ σ' αὐτὰ ἔκαν' ἐντύπωση ἢ ταχτική πρῶτὴν συνάντησή μου.

Τώρα ὅμως ἡ προσοχή μου συγκεντρώθηκε κάπου ἄλλου. Πίσω ἀπὸ τὴν παρέα τῶν παιδιῶν, πῆγαινε πάντα ἕνα μικρούλι, τόσο δά, ἀθόρυβο, σὰν ψεύτικο. Ἀκολουθοῦσε χωριστὰ καὶ σὲ ὀρισμένη ἀπόσταση σὰ σκυλάκι, πὺν δὲ μιλοῦσε οὔτε καὶ νοιαζόταν γιὰ ὅ, τι ἔλεγαν τ' ἄλλα.

Λοιπὸν τὸ πρόσεξα: Ἦταν ἕνας μικρὸς καραγκιοζάκος, παχουλὸ καὶ μικροσκοπικό, μὲ κάτι ἀστεῖα φαρδιά ροῦχα καὶ κάτι μεγάλα παπούτσια, καμωμένα ἴσως πρόχειρα ἀπὸ λάστιχο αὐτοκινήτου, πὺν κολυμποῦσαν στὰ πόδια του καὶ τῶκαναν νὰ περιπατεῖ ἀπλωτὰ σὰν παπάκι. Καμμιά φορά, ὅταν ἔμενε πίσω, τάχυνε τὸ βῆμα γιὰ νὰ φτάσει τοὺς ἄλλους καὶ τότε ἦταν περισσότερο ἀστεῖο.

Καὶ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κι' ἀστεῖο πραγματάκι, ἦταν ὅλο μάτια. Μὲ κοίταζε προσεχτικά κι' ἐπίμονα, κάρφωνε ἀπάνω μου δυὸ ματάκια γεμάτα περιέργεια κι' ἀπορία, μὲ ἀπορία κουτὴ καὶ συμπαθητική, μὲ

ἀπορία πὺν θάλεγε κανεὶς πὺς ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴν πάψει ποτέ νὰ εἶναι ἀπορία.

* *

Κι' ἀληθινά, ὁ καιρὸς περνοῦσε, τὰ παιδιὰ δὲν ἔδιναν πιά καμμιά σημασία στὴ συνάντησή μου—μὰ ὁ μικρούλης πάντα πίσω, χωριστὰ, νὰ σέρνει τὶς παντούφλες του καὶ νὰ μὲ κοιτάζει, νὰ μὲ κοιτάζει σὰν τὸ μεγαλύτερο καὶ καταπληχτικότερο γεγονός τῆς μικρούλας κι' ἀσημῆς ζωῆς του.

Δὲ βάζατα καὶ τὸν χάρεινα ἕνα πρωτὶ. Δὲ φάνηκε νὰ τοῦκανε ζωηρὴ ἐντύπωση αὐτὸ τὸ χᾶδι, μόνο τραβήχτηκε ἑλαφρὰ στὸ πλάι καὶ μὲ κοίταζε, μὲ κάτι μάτια πὺν ἤθελαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ κοιτάξουν ἀτέλειωτα, ἀνεξάντλητα. Αὐτὸ τὸ παιδί θάλεγε κανεὶς πὺς δὲ ζοῦσε παρὰ μόνο γιὰ νὰ κοιτάζει.

Τὸ βρήκα ὅμως μονότονο κι' εἶπα μέσα μου ὅτι θὰ ἦταν ἕνα παιδί πολὺ κουτό.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς πλησίασε, (τὰ ἄλλα παιδιὰ εἶχαν προσπεράσει ὅπως πάντα ὅλα μαζί, αὐτὸ πάντα πίσω, πάντα χωριστὰ), ἀπλώνει ὁλοένα τὸ χέρι καὶ μοῦ δίνει ἕνα γαρόφαλλο πὺν κρατοῦσε. Χωρὶς νὰ μοῦ πεῖ τίποτα.

Τὸ πῆρα ἑμφανισμένος καὶ σταμάτησα γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσω, γιὰτὶ ἀληθινὰ αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση μὲ εἶχε συγκινήσει. Πῆγε νὰ μοῦ φύγει. Μὰ τῆπιασα ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ χάρεινα τὸ κεφάλι καὶ τὸ ρώτησα:

— Πῶς σὲ λένε;

Μὲ κοίταζε πάλι χωρὶς νὰ μιλά. Μὰ ἔδειχνε μὲ ἀγωνιώδη ἐπιθυμία νὰ φύγει, νὰ τελειώνει μ' αὐτὴ τὴ φασαρία.

Τ' ἄλλα παιδιὰ στὸ μεταξὺ εἶχαν σταθεῖ πὺν πέρα καὶ παρακολουθοῦσαν.

Πάλι τὸ χάρεινα καὶ τὸ ξαναρώτησα:

— Πῶς σὲ λένε; δὲ θὰ μοῦ πεῖς;

Τότε ἐκεῖνο ἄξαφνα δίνει μιά, ἐλευθερώνει τὸ χέρι του καὶ φεύγει ἐπιτέλους ἀπὸ κοντά μου. Ἀμίλητο πάντα. Ἀλλὰ στὴν προσπάθεια πὺν ἔκανε γιὰ νὰ φύγει, ἔβγαλε κάτι ἡχούς ἀναρθρῶν, παράξενους, σὰ νὰ τῆπιαναν ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τῆπιαναν.

Ἄ, τότε κατάλαβα, —τὸ κακόμοιρο ἦταν βουβό. Γιατὸ μὲ κοίταζε τόσο καιρὸν ἔτσι μὲ τὰ μάτια πὺν μιλοῦσαν ἀντὶ γιὰ τὸ στόμα, γι' αὐτὸ πῆγαινε μὲ τόση φουσιότητα χωριστὰ ἀπ' τὰ ἄλλα παιδιὰ (τί νὰ πῇ μαζὶ τους;) κι' ἴσως μάλιστα πῆγαινε

στὸ σχολεῖο ἔτσι, ἀπὸ συνήθεια, χωρὶς σκοπὸ, καὶ τὸ ἄφριναν ἐκεῖ νὰ πηγαίνει καὶ νᾶρχεται· χωρὶς νὰ παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ εἶναι, τὸ φτωχό, οὔτε μαθητὴς.

Σὰ συμπαθητικὴ μηχανούλα, ντυνόταν κι' αὐτὸ κάθε πρωτὶ, φοροῦσε τὰ φαρδιά λαστιχοπάπουτσα καὶ φράπα-φράπα, πῆγαινε ἀπὸ πίσω, ἀπὸ πίσω πάντα καὶ χωριστὰ, κι' εἶχε ἔτσι κι' αὐτὸ τὴν αὐταπάτη ὅτι «πῆγαινε σχολεῖο».

Φεύγοντας, γύρισα μὲ φορά καὶ κοίταξα πίσω μου. Τὰ παιδιὰ στεκόταν ἀκόμη καὶ μὲ κοίταζαν—κι' ἐκεῖνο, στεκόταν κι' ἐκεῖνο χωριστὰ καὶ περιέμενε. Περιέμενε νὰ ξεκινήσουν τὰ ἄλλα, γιὰ νὰ ξεκινήσει κι' αὐτό, στὴν κανονικὴ του ἀπόσταση.

Τράβηξα τὸ δρόμο μου καὶ πὺν πέρα αἰσθάνθηκα ὅτι κάτι ἦταν μέσα στὸ χέρι μου—τὸ φτωχὸ γαρόφαλλό του...

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

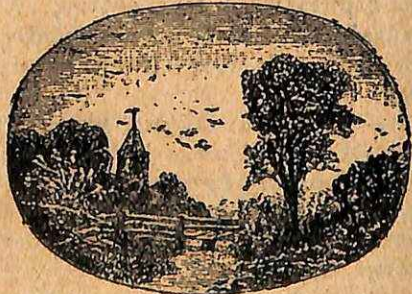
ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΕΥΛΟΥ

Μέσα στὸ τζάκι τὸ λαμπρό, τρίζει ἡ φωτιά, μουγγρίζει. Καὶ μὲ φωνὴ μονότονη τὸ ξύλο μουμουρίζει. Λέει ὅτι γεννήθηκε γιὰ νὰν' μὲς' στὸν ἀγέρα. Νὰ τρέφεται μόνο μὲ γῆ, νὰ ξεδιψᾷ μ' αἰθέρα. Ὅτ' εἶν' ὁ ἀνθρώπος σκληρός, μ' ἐνστικτα σκοτεινὰ, μ' ἀπὸνες τσεκουριές βαρείες, νὰ τὸ χτυπᾷ καὶ νὰ τὸ σκίζει. Γιατὶ τὸ δέντρο ἔχει κι' αὐτὸ καρδιά. Μέσα στὸ τζάκι τὸ λαμπρό θρηνοῦν τὰ κλαδιά...

Ὡ, ξύλο, εἶσαι ἀστόχαστο καὶ στὰ χαμένα κλαῖς. Ἀνέβα, ανέβαινε γοργὰ σὲ σφαίρες φωτεινές. Ἀνέβα, φύγε, σβύσου, ἐκεῖ νὰ, τὸ ἀδυνατισμένο. Τὸ ὑστερὸν καπνᾷ σου, πετᾷ στὸ μυρωμένο. Ἀγέρα, λυώνει, σβύνεται, χάνεις τὴν ὑπαρξή σου. Σ' αὐτὸ, ποιὸς θ' ἀναγνωρίζε τὴν πρωτὴν μορφή σου; Καὶ σὺ, πὺν ζήταγες τρελλὰ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀγέρα, Γέριχο ξύλο, γίνεσαι κομμάτι τοῦ αἰθέρα!..

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΖΩΗ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Εἴμαστε τ' ἀδέρφια μου, κι' ἐγὼ, ἀπὸ νήπια ἀκόμα, πολὺ ὕδροχαρεῖς. Μὲ τίς πρώτες ριπὲς ἐνδὺς θερμότερου ἀνέμου, βρισκόμαστε μέσ' στὸ γιᾶλο. Εἶχαν φτιάξει γιὰ ὅλο τὸ μπουλούκι μαγὶδὸν κατακόκκινα μὲ διπλὰ ἄσπρα σειρήνια στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μπράτσα καὶ, ἡλιοκαμμένοι καθὼς εἴμαστε, ἀδιάκοπα κινούμενοι μὲ ἱαχὲς καὶ γέλια, μοῦ φάνεται πὺς θὰ δίναμε λίγο τὴν ἐντύπωση μαϊμούδων, πὺν εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ κάποιο παρθένο δάσος γιὰ μὲς πὺν δροσερὴ διαμονή.

Κάθε πὺν περνοῦσαν τὰ τράμ—κάτι μικρὰ κουραστικά βαγόνια πὺν ἔσερνε μ' εὐσυνειδησία ἕνα ψωριασμένο ἀλογάκι—ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τρέχανε ἀπ' τὸ πλευρὸ μας γιὰ νὰ δοῦν τὸ θέαμα. Κι' αὐτὸ δὲν εἶχε τελειωμό. Χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ χωνέψουμε τὸ πρῶτό μας, ὁρμούσαμε στὸ κύμα, πὺν διατηροῦσε ἀκόμα κάμποση ἀπ' τὴν νυκτερινὴ δροσιά: κι' ἂν τὰ δόνημας δὲ χτυποῦσαν ὁλοένα μὲ περισσότερη δύναμη καὶ τὰ μέλη μας δὲν τρέμαν, δὲν ἀποφασίζαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ μέσα.

Ἐκεῖ κάτω, πὺν πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια, σ' ὅλη τὴν προκυμαλία εἶχε καὶ «μπάνια», δηλαδὴ μικρὲς ἐξέδρες πὺν προχωροῦσαν δέκα δεκαπέντε μέτρα στὴ θάλασσα. Στὸ τέλος τους ἀνοίγε μὲ πλατεῖα πὺν εἶχε στὸ κέντρο ἢ σὲ μὲς γωνιά τῆς μὲς καμπύνα γιὰ τὸ γδύσιμο καὶ τὸ ντύσιμο. Στὴν ἀρχή, ἀπ' τὰ κάγκελα πὺν ἔκαναν τὸ γύρο τῆς πλατείας, —κι' ὅσο τὸ πείραμα πετύχαινε περισσότερο, ὅλο καὶ πὺν ψηλά, —ἀπ' τὰ περβάζια καὶ τίς τραβέρσες, καὶ τέλος ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς καμπύνας, σαλτάραμε στὸ γιᾶλο. Ἦ ὑπερνήκηση τοῦ τρόμου πὺν μᾶς ἐπιανε ὅταν βρισκόμαστε στὸ ὕψος ἐκεῖνο, δὲν ἦταν τὸ μικρότερο ἔλλειψη. Ἀλλὰ κι' ἡ εὐδαιμονία πὺν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν κυριεύεται ἀπὸ ἀκατανίκητα δροσερὰ νάματα, ὅταν βυθίζεται ὁρμητικά, καὶ βρίσκεται γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἑξαπλωμένος ἀπαλὰ στὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ, κι' ἔπειτα σιγά, ἴσως μάλιστα πολὺ σιγά, ἀναδύεται, μᾶς εὐχαριστοῦσε ὑπερβολικά.

Γενικώτερα ἡ θάλασσα ἀνοίγε τὴν ὁρεξή μας γιὰ κίνδυνο καὶ γιὰ περιπέτεια. Τ' ἀνοίχτὰ ἐξασκούσανε πάνω μας μὲ γοητεία πὺν γιὰ πολὺ καιρὸ συγκράτησε ὁ καρχαρίας, οἱ λύκοι τῆς θάλασσας, οἱ κράμπες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα μαρμολούκια. Μὲ μὲρα ὅμως, δὲν ξέρω πὺς, εἶδαμε τὸ

πρῶτ', μακριά, καμμιά πεντακοσχιὰ μέτρα ἀπ' τὴν παραλία, μὲ μαοῦνα σχεδὸν βυθισμένη. Ἀμέσως δὲν ἔμεινε στὴν καρδιά μας παρὰ μὲς ἐπιθυμία κι' ἕνα ὄνειρο: Νὰ κολυμπήσουμε ὡς ἐκεῖ. Εὐτυχῶς καταφέραμε ἕνα μεγάλο ξάδερφο νὰ μᾶς συνοδέψει, κι' ἔτσι οἱ πόθοι μας δὲν βρήκαν καιρὸ νὰ μαρτζώσουν.

Ξεκινήσαμε μέσῃ σὲ καταρράχτες ἀφρώων καὶ σάλων πὺν κάναμε μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια γιὰ ἐπίδειξη. Ὁ ἥλιος πὺν μᾶς φλόγιζε τὸ πρόσωπο κι' ἡ δροσιά τοῦ νεροῦ μᾶς ἔσχηματίζανε γιὰ μᾶς μὲς περιεργὴ ἡδονή. Τὰ σπῖτια τῆς προκυμαίας μέσῃ σὲς φοινικὲς καὶ τοὺς εὐκάλυπτους, κάθε φορά πὺν στρέφαμε πίσω τὸ κεφάλι, φαινόταν νὰ ὑποχωροῦν. Ἐπειτὰ γυρίσαμε ἀνάσκελα κι' εἶδαμε τὴν μεγάλη πρεπὴ σειρὰ τους, ἀναποδογυρισμένη, νὰ τρέμει στὴν ἡρεμὴ ἐπιφάνεια.

Εἴχαμε λαχανιάσει. Τὸ νερὸ γινόταν ὅλο καὶ πὺν πράσινο, πὺν μαγευτικὰ πράσινο. Ἦ Σμύρνη μακριά, μέσῃ στὸ φῶς, φαινόταν σὰν ἕνα μεγάλο περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια ριχμένο στὰ πόδια τοῦ Πάγου.

—Κουράστηκα, εἶπε κάποιος.

Κι' ἀλήθεια ἡ μαοῦνα δὲ φαινόταν νὰ πλησιάζει. Ἦταν στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ πὺν καὶ πὺν κανένα κυματάκι τὴν περιέβρεχε ριγηλά.

—Ἐλα δὲ, εἶπε ὁ ξάδερφος στὸν κουρασμένο.

Καὶ τοῦ πρόσφερε ν' ἀκουμπήσει στὸν ὦμο του. Σὲ λίγο κι' ἄλλοι τὸν μιμηθήκαμε. Εἴμαστε σὰν τὰ διαδιδάττα πούλια πὺν, ἀποσταμένα ἀπ' τὸ διαπόντιο τῆς ἐξέδρας, προσγειώνονται στὰ πόδια πὺν συναντοῦν στὸ δρόμο τους. Ὅταν ὅμως φτάσαμε τέλος στὸ πολυπόθητο τέρμα, τί χαρὰ ἦταν ἐκεῖνη, τί θριαμβευτικὲς ἱαχὲς! Χορεύαμε, πηδούσαμε, κι' ἐπειδὴ ἦταν ὀλισθηρὰ τὰ ξύλα, παίρναμε κάτι ἀκούσιες τούμπες, πὺν μέσ' τὴν τρέλα μας δὲν μᾶς ἦταν καὶ τόσο ὀδυνηρές.

Στὴν πλώρη καὶ στὴν πρὸμῃ χάσκανε δυὸ τετράγωνα ἀνοίγματα κατὰ μαυρὰ, πὺν οδηγούσανε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μαοῦνας. Ἦταν γεμάτα νερὸ καὶ κάτι μικροσκοπικὰ φαρᾶκια τὰ εἶχαν κιάλας ἐπισκεφθεῖ. Ἀλλὰ φαρᾶκια, λίγο πὺν μεγάλα, ξεκουραζότανε στὴν ἐπιφάνεια.

Μὲς ἄδερφὴ μου ἄρχισε νὰ τὰ μαζεῦμ' ἐνθουσιασμέ.

—Θὰ τὰ πάρω, εἶπε, σπῖτι νὰ τὰ φάμε!

—Θὰ σοῦ φύγουνε μὲ τὸ κολύμπι, ἔκανε ὁ ξάδερφος πὺν τὴν παρακο-

λουθοῦσε μ' ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο.

Ἀλλὰ μὲς μέρα, ἡ μαοῦνα χάθηκε ὅπως εἶχε φανερωθεῖ. Ἦταν πρῶτ' δὲν τὴ βρήκαμε πιά στὴ θέσῃ τῆς κι' αὐτὸ μᾶς ἔκανε περισσότερη λύπη παρὰ ἂν εἶχαμε χάσει ἕνα φίλο. Ὅσο ποὺ παρηγορηθήκαμε μὲ μὲς ἄλλη ἐπιπόνηση. Ἦταν πέντε-ἕξη κορίτσια, ὅλες ἀδερφές, κάπως πὺν μεγάλες ἀπὸ μᾶς, πὺν εἶχαν τὴν ἴδεα. Καθένας, μὲ χιλια βάζα, γιὰ νὰ πείσει κερθεύουσ καὶ μεγάρες, προμηθεύτηκε ἀπὸ μὲς σκάφη, καὶ κάποιος πρῶτ' ὁ κόσμος εἶδε ἕναν ἀνῆκουστο στόλο ἀπὸ καμμιά δεκαριά σκάφες νὰ ταλαντεύεται πάνω στὰ νερά.

Δὲν ξέρω ἂν κανένας δοκίμασε τόσο ἀπόλυτα τὴν χαρὰ ὅσο ἐμεῖς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πὺν, κινώντας ἀπεγνωσμένα μὲ τὰ χέρια τὰ ἰδιόρρυθμα πλοιάριά μας, ἀπομακρυνόμενα ἀπ' τὴν ἀκτὴ...

Κυλήσανε τόσα χρόνια, περᾶσανε τόσα γεγονότα. ἴσως νὰ διαθήκαμε κιάλας «καὶ τὸ μέσο τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς μας», ὅπως λέει ὁ θεὸς Δάντης. Κι' ἴσως, ἀκόμα, ποτὲ πιά δὲ θὰ κάνουν τὴν ἀκτὴ ἐκεῖνη ν' ἀντηχήσῃ μὲ τὰ γέλια τους, τὰ καλοκαιρινὰ πρῶτὰ, τρελλοπαῖδα σὰν καὶ μᾶς, μεθυσμένα ἀπὸ φῶς καὶ ζωὴ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΘΕΣΑΥΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Κι' ἡ Φατιμέ, πὺν ἐρχότανε κι' ἐκεῖνη τρέχοντας, ἐφώνασε:

—Ποῦ εἶναι τὸ τσεμπέρι μου καὶ τὰ χρυσὰ μου πασουμάκια;

Καὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ σπῖτι, τὸν ρώτησε κι' ἡ Ζεέμπα γιὰτὶ δὲν τῆς εἶχε φέρε τὸ μεταξωτὸ τῆς φουστανί.

Ὁ ἄτυχος Ἀδουὺλ Καρίμ τὰ εἶχε ὁλόκληρα χαμένα καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Μὰ τότε ἡ Ζεέμπα εἶπε:

—Καθῆστε φρόνιμα, παιδιὰ μου.

Ὁ πατέρας σας δὲν μπόρεσε νὰ τὰ κουβαλήσῃ ὅλα μόνος του. Ἐκανε ὅλα τὰ ψώνια ἕνα δέμα καὶ τὰ φόρτωσε στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου πὺν ἀγόρασε γιὰ τὸ Γουαρούφ, καὶ τὸδωσε σ' ἕναν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τὸ φέρῃ.

Σὰν ἀκουσε ὅμως τὴν ἱστορία του καὶ ἔμαθε πὺς ἔδωσε ὁκτώ κρὰν σ' ἕνα ζητιάνο, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ πῆγε μὲ καὶ δυὸ στὸν ἀφεντικὸ καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ὁ ἀφεντικὸς ἐδόμωσε ἀκόμη περισσότερο ἀπ' τὴ Ζεέμπα.

— Τί; είπε Αὐτός ὁ βλάκας ἔπιασε κι' ἔδωσε καὶ τὰ δακτὺ του κρὰν σ' ἕνα ζητιάνο; Στείλε μου τὸν ἀμέσως ἐδῶ!

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε μπροστὰ τοῦ ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ κι' ὁ ἀφεντικός τοῦ εἶπε ἀγριεμένος:

— Φαίνεται, Ἀβδὺλ Καρίμ, πὼς θεωρεῖς τὸν ἑαυτὸ σου γιὰ κανένα πολὺ σπουδαῖο πρόσωπο. Ἐγὼ σὲ δσους μοῦ ζητοῦν ἐλεημοσύνη δὲν δίνω παρὰ πεντάρες καὶ δεκάρες ἢ ἀφεντιά σου ὅμως τοὺς δίνει ἀσημένια κρὰν, καὶ μάλιστα ὄχι ἕνα ἢ δυο

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὁ ἀφεντικός φώναξε πάλι τὸν Ἀβδὺλ Καρίμ, τὸν εἶπε βλάκα καὶ ἀνόητο, καὶ πρόσθεσε:

— Ἐχω, Ἀβδὺλ, νὰ σοῦ δώσω νὰ κάνης μιὰ δουλίτσα πὺ θὰ σὲ συνεφέρει στὰ λογικά σου. Πήγαινε στὸ χωράφι καὶ σκάψε ὥσπου νὰ βρῆς νερό. Ὅσο πὺ βαθιὰ σκάψης, τόσο τὸ καλύτερο.

Ὁ ἄτυχος Ἀβδὺλ Καρίμ πήρε τὴν τσάπα του καὶ τὸ λαστάρι, πήγε στὸ χωράφι καὶ βάλθηκε νὰ σκάβῃ. Ἐσκαβε, ἔσκαβε μέρες ὁλόκληρες, κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο κι' ὁ ἰδρὼς ἔσταζε ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἐπιτέλους μιὰ μέρα, ἀπὸ ἔφθασε σὲ βάθος ἐννιά δέκα μέτρα ἢ ἄξινα τοῦ χτύπησε ἐπάνω σ' ἕνα σιδερένιο βάζο. Τὸ σήκωσε στὰ χέρια του κι' εἶδε ὅτι ἦταν θαυμάσια σκαλισμένο καὶ γεμάτο λευκὰ πετράδια πὺ κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου λαμποκοποῦσαν σὰν ἀστέρια.

Ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ ἔβαλε ἕνα πετράδι στὸ στόμα του καὶ δοκίμασε νὰ τὸ σπάσῃ μὲ τὰ δόντια του, μὰ ἐκεῖνο ἦταν πολὺ σκληρό.

— Εἴρω τί εἶναι, εἶπε ἀπὸ μέσα του χαμογελώντας. Ὁ ἀφεντικός μου ἔσπειρε ρύζι κι' ἐκεῖνο πέτρωσε. Μπορεῖ νὰ βρῶ κι' ἄλ-

λα τέτοια. Νὰ ἰδοῦμε!

Ἐσκαψε βαθύτερα καὶ σὲ λίγο ἔδγαλε ἕνα βάζο ἴδιο μὲ τὸ πρῶτο· αὐτὸ ὅμως ἦταν γεμάτο μὲ πετράδια πολὺχρωμα. Τότε θυμήθηκε πὼς στὸ Μεσέντ εἶχε ἰδεῖ στὰ ἐμπορικά κάτι τέτοιες παρόμοιες χάντρες πὺ οἱ ἔμποροι τίς εἶχανε γιὰ πούλημα. Κι' ἀποφάσισε σὲ πρώτη εὐκαιρία πὺ θὰ πήγαινε στὴν χώρα, νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὰ πετράδια καὶ νὰ τὰ πουλήσῃ. Ἰσαμε τότε ὅμως θὰ τὰ ἔκρυβε καὶ δὲ θὰ ἔλεγε τίποτε σὲ κανένα.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Ἐξακολουθώντας ὁ Ἀβδὺλ τὸ σκάψιμό του, βρῆκε ἐπι-

τέλους νερό, καὶ τότε ὁ ἀφεντικός του τοῦ ἔδωσε μιὰς ἡμέρας ἄδεια. Δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ ξεκίνησε νὰ πάῃ στὸ Μεσέντ.

Πῆρε μαζί του τὰ βάζα, μὰ πρὶν νὰ μῆνῃ μέσα στὴν πολιτεία τὸ ἔχωσε στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, καὶ ἔχοντας τὴν τσέπη του γεμάτη μὲ πολὺχρωμα πετράδια, τράβηξε ἴσια κατὰ τὸ μαγαζί ὅπου εἶχε ἰδεῖ νὰ τὰ πουλῶν. Ὁ ἔμπορος ἦταν καθισμένος σταυροπόδι μπρὸς στὴν πόρτα καὶ κάπνιζε τὸ ναργιλέ του.

— Ἀγοράζετε πετράδια σὰν κι' αὐτὰ ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ δείχνοντας ἕνα πιατελάκι πὺ ἦταν γεμάτο πέτρες γαλάζιες καὶ πράσινες καὶ κόκκινες.

— Ἀγοράζω, εἶπε ὁ ἔμπορος. Ἐχεις κανένα νὰ πουλήσῃς;

Καὶ δὲ σηκώθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέση του, γιὰ τὸ Ἀβδὺλ Καρίμ δὲν φαινόταν σὰν ἄνθρωπος πὺ μποροῦσε νὰ χῇ ἐπάνω του κανένα πετράδι ἄξιας.

— Ἐχω ἕνα σωρό, ἀποκρίθηκε ὡστόσο ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ. Οἱ τσέπες μου εἶναι γεμάτες.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε μιὰ χουφτιὰ πετράδια καὶ τὰ δειξε στὸν ἔμπορο.

Ἐκεῖνος γούρλωσε τὰ μάτια του, ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ λέξη ἀπὸ τὴ σαστιμάρα του. Ὅταν ἐπιτέλους βρῆκε τὴ μιλιὰ του, παρακάλεσε τρέμοντας τὸν Ἀβδὺλ νὰ τὸν περιμένῃ μιὰ στιγμὴ ἄφησε τὸ μαγαζί του νὰ τὸ φυλάξῃ ὁ ὑπάλληλός του, κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Σὲ λίγῃ ὥρᾳ γύρισε, ἀλλὰ δὲν ἦταν μοναχός του. Μαζί του ἔρχονταν κι' ὁ ἀρχαστυνόμος.

— Νάτος! ἐφώναξε ὁ ἔμπορος δείχνοντας τὸν Ἀβδὺλ Καρίμ. Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος! Ἐχει τίς τσέπες του γεμάτες διαμάντια, σμαράγδια, ζαφείρια, μαργαριτάρια κι' ἄλλα πολὺτιμα πετράδια, πὺ ἀξίζουν ἕνα ὁλόκληρο βασίλειο. Δίχως ἄλλο βρῆκε τὸ θησαυρὸ τοῦ Κύρου, πὺ τόσα χρόνια δὲν ἐγνώριζε κανεὶς πὺ ἦτανε κρυμμένος.

Ὁ ἀστυνόμος ἔβαλε κι' ἔφαξαν τὸν Ἀβδὺλ Καρίμ καὶ βρῆκαν ἐπάνω του ἕνα πλῆθος πολὺτιμα πετράδια. Πρόσταξε λοιπὸν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ κι' ἔστειλε κι' ἐπίασαν τὴ Ζεέμπα καὶ τὰ παιδιά καὶ τοὺς κουδάλισαν κι' αὐτοὺς στὴν πολιτεία μὲ συνοδεία ἀπὸ πεντακόσιους στρατιῶτες.

Στὸ διάστημα πὺ ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ τραβοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ βάζα, ὁ Σάχης τῆς Περ-

σίας, πὺ λεγότανε Ἀβδᾶς, εἶδε τρεῖς νύχτες στὴ σειρὰ ἕνα παράξενο ὄνειρο. Τοῦ παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο του ὁ πρόφητης Μωάμεθ καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω του:

— Ἀβδᾶ, τοῦ εἶπε, προστάτεψε καὶ υποστήριξε τὸ φίλο μου!

Τὴν τρίτη νύχτα ὁ Σάχης πῆρε θάρρος καὶ ρώτησε τὸν Προφήτη:

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ φίλος σου;

— Εἶναι, ἀπάντησε ὁ Μωάμεθ, ἕνας φτωχὸς χωριάτης, ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ, πὺ πρόσφερε τὸ πέμπτο τῆς περιουσίας του στὸ τζαμί τοῦ Ἰμάν, καὶ τώρα, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ βρῇ τὸ θησαυρὸ τοῦ Κύρου, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν φέρνουνε δεμένον ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ξεκίνησε ἄχάραγα ὁ Σάχης μὲ τὴ συνοδεία του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Ἀβδὺλ. Δυὸ μέρες δρόμο ἔκανε ὥσπου νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ ἐπιτέλους τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται. Μπροστὰ του πήγαιναν ἕκατὸ καθαλλαρέσι. Ὑστερὰ ἔρχονταν ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ ἐπάνω σὲ μιὰ γκαμήλα μὲ δεμένα τὰ χέρια στὴν πλάτη του καὶ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Πίσω ἀπὸ τὴν γκαμήλα ἔρχονταν πεζή, κλαίγοντας καὶ μοιρολογώντας ἡ Ζεέμπα καὶ τὰ παιδιά. Καὶ τελευταῖοι ἀκολουθοῦσαν οἱ στρατιῶτες πὺ ἔκλειναν τὴ συνοδεία.

Ὁ Σάχης πρόσταξε κι' ἔβαλαν τὴν γκαμήλα νὰ γονατίσῃ χάμω, κι' ὕστερα μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ἔλυσε τὰ σχοινιά τοῦ Ἀβδὺλ Καρίμ.

Μὲ τὸ πρόσωπο πλημμυρισμένο στὰ δάκρυα, ὁ ἄτυχος Ἀβδὺλ ἔπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ Σάχης καὶ τὸν παρακάλεσε:

— Ἄν θέλῃς νὰ μὲ θανατώσῃς, τουλάχιστον σπλαχνίσου τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ φτωχὰ μου τὰ παιδιά πὺ δὲν ἔχουν κάνει τίποτε.

Ὁ Σάχης σήκωσε τὸν Ἀβδὺλ Καρίμ καὶ τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση:

— Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σὲ θανατώσω ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ προστατεύσω. Κάθησε νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι καὶ ὕστερα γύρισε πίσω στὴν πατρίδα σου, ὄχι πιά σὰν κατὰδικος, ἀλλὰ μὲ τιμὴ καὶ μὲ δόξες, γιὰ νὰ χαρῇς τοὺς θησαυροὺς πὺ βρῆκες.

Καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Τὸ μεταξωτὸ φόρεμα εἶναι ἔτοιμο γιὰ τὴν Ζεέμπα· τὸ ἄλογο καὶ τὸ σπαθὶ περιμένουν τὸ Γιουσούφ· ὅσο γιὰ τὸ τσεμπέρι καὶ γιὰ τὰ πασουμάκια τῆς Φατιμές, οὔτε αὐτὰ δὲν τὰ ξεχάσαμε.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε διαβάσει τὴν ἀναφορά τοῦ ἀστυνόμου καὶ ἤξερε ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες.

Κι' ἔτσι ἡ καλοσύνη τοῦ Ἀβδὺλ

Καρίμ καὶ τὸ δῶρο πὺ εἶχε κάνει στὸ τζαμί, ξεπληρώθηκαν ὅπως δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ οὔτε στ' ὄνειρό του.

Μὰ καὶ πλούσιος ὁ Ἀβδὺλ δὲν

ἔσχασε τοὺς φτωχοὺς καὶ προστάτευε ὅλους τοὺς δυστυχισμένους, γιὰ τὴν θυμὸταν τὰ ὅσα εἶχε περάσει ὁ ἴδιος.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἡ Ἐδιθ σωπαίνει. Φαίνεται συλλογισμένη βαθιά. Ἀξαφνα σηκώνει τὸ κεφάλι κι' εὐγενικά, μ' ἕνα ἐνδιαφέρον πὺ δὲν εἶναι καθόλου προσποιημένο, ρωτᾷ:

— Κι' ὁ Ἀμωρὺ; Δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε γι' αὐτόν... Τί κάνει;

Τὰ βλέμματα τῆς λαίδης Σβεσενχάμ καὶ τῆς Δίλιαν διασταυρώνονται. Κι' οἱ δύο, φαίνεται, ἔχουν τὴν ἴδια σκέψη:

Ὁ Ἀμωρὺ εἶχε ὑπερασπισθεῖ ἱποτικὰ τὴν Ἐδιθ. Ἡ μικρὴ τὸν θυμὸταν μὲ συμπάθεια καὶ μ' εὐγνωμοσύνη. Γιὰ τὸ μυθιστόρημά της, ἀργότερα, δὲν θὰ τελείωνε σὰν τὰ παραμύθια; Γιὰτί, δταν θὰ γινόταν εἰκοσι χρονῶν, ἡ ὠραία βασιλοπούλα δὲν θὰ παντρευόταν τὸν γενναῖο ἱππότη;

Ἀλλὰ οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη δὲν ἔμεινε στὴ σκέψη αὐτὴ. Γιὰτί νὰ συλλογίζονται τὸ μέλλον τῆς στιγμῆς πὺ καὶ τὸ παρὸν ἦταν τόσο εὐτυχισμένο; Κι' ἡ ὥρα περνᾷ μὲ διαφορὲς ὁμιλίες. Ἐπειτα οἱ φίλες τῆς Ἐδιθ — ἀληθινὲς φίλες, γιὰτί τὴν ἀγάπησαν πρὶν ἀκόμη ἀλλάξῃ ἡ τύχη της — ἔφυγαν κι' ἡ μικρὴ ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὰ μαξιλάρια, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα καὶ μὲ τὸ χέρι στὸ χέρι τῆς μαμμᾶς της.

— Τί χαρά! ψιθύρισε. Αὐριο θὰ εἶμαι μ' ὅλους ἐκείνους πὺ ἀγαπῶ... μὰ σένα, μὲ τὸ μπαμπά, μὲ τὴν Ἰωσηφίνα, μὲ τίς φίλες μου... Κι' ὅμως κάποιος θὰ λείπη!

— Ποῖος; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ λαίδη.

— Ἡ θεῖσα πὺ χάθηκε, εἶπε ἡ Ἐδιθ, ἡ Μαριάνζ... Πολλὲς φορές τὴ συλλογίσθηκα καὶ τὴν ἀγαπῶ χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζω.

Ἡ λαίδη καταχάρηκε μὲ τὸ καινούργιο αὐτὸ δείγμα τῆς ψυχικῆς εὐγένειας τῆς κόρης της.

— Μὰ κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴν καϊμένη μου τὴ Μαριάνζ, εἶπε.

— Καὶ δὲν ἔμαθες τίποτα γι' αὐτήν;

— Ποτέ... Ἡ Μπέλλα μοῦ εἶχε πει πὼς ἦταν μητέρα της, πὼς εἶχε πεθάνει... Ὅσο κακὸ μοῦ ἔκανε δταν συλλογιζόμουν πὼς ἡ φριχτὴ αὐτὴ Μπέλλα ἦταν κόρη τῆς ἀγγελικῆς μου ἀδελφῆς!... Ἀλλὰ ἦταν φέμματα. Κι' ἄλλο τίποτα δὲν ἔμαθα γιὰ τὴ Μαριάνζ...

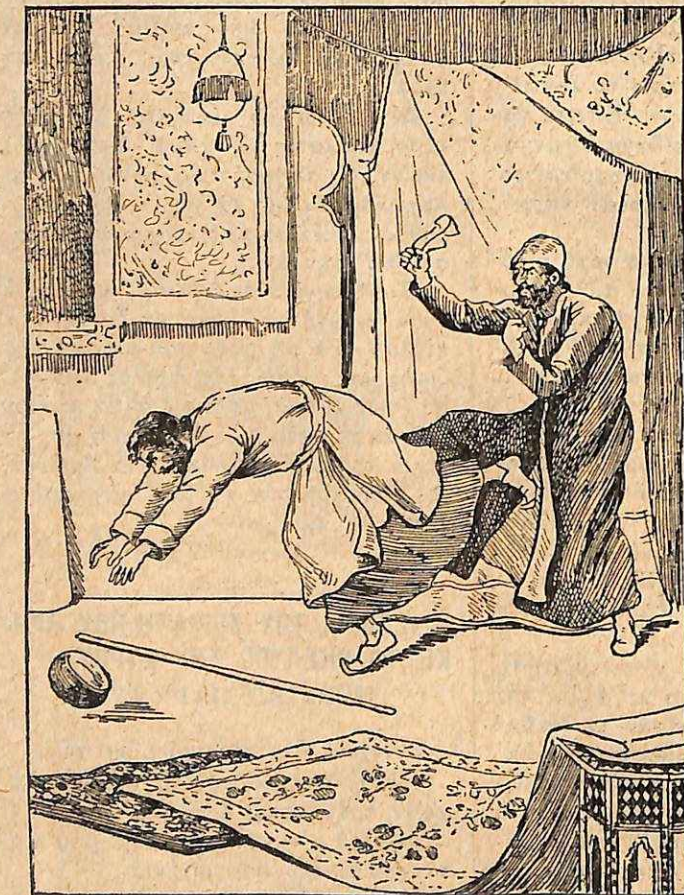
Σὲ λίγο ἔξαναιμιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα.

— Τί καλὴ πού εἶναι! εἶπε ἡ Ἐδιθ. Νὰ σοῦ τὴν περιγράψω, μαμμά, γιὰ νὰ ἰδῇς ἀπὸ πρὶν πόσο θὰ εὐχαριστηθῇς νὰ τὴ γνωρίσῃς... Ψηλὴ, ἀδύνατη, μὲ σταχτογάλαζα μάτια, εὐγενικὰ, καὶ μὲ μιὰ γλυκεῖα φωνή

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ βλέπουν ἄραγε μὲ τόση χαρά;

« Ἐξω ἀπὸ δῶ! οὐρλιάσε ὁ ἔμπορος καὶ τὸν πέταξε μὲ τίς κλωτσιές. » (Σελ. 350, στ. β').

ἀλλὰ δακτὺ ὁλόκληρο! Ὁ ζητιάνος σοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὰ πάρῃς πίσω ἑκατονταπλάσια. Ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ τὰ πληρωθῇς, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀβδὺλ Καρίμ ἔλαμψε ὅλος ἀπὸ εὐχαρίστηση. Αὐτὸ τὸ εἶδε ὁ ἀφεντικός του καὶ πρόσθεσε γελώντας:

— Δὲν θὰ πληρωθῇς σὲ χρήματα, αὐτὸ μὴν τὸ ἐλπίζῃς. Ξυλίδες ἔχεις νὰ φᾶς!

Καὶ στὴ στιγμὴ οἱ ὑπηρέτες του ἄρπαξαν τὸν Ἀβδὺλ, τὸν ἔρριξαν χάμω καὶ τοῦ μέτρησαν στὴν πλάτη του ὀγδόντα στρωτὲς ραβδιές.

πού μοιάζει πολύ με τη δική σου. Φαίνεται από μεγάλη οικογένεια, αλλά δεν μιλεί ποτέ για την καταγωγή της. Θάμεινε και στο Παρίσι, γιατί τότε πού ήλθαμε δώ μαζί, ήξερε καλά τους δρόμους...

— Αξαφνα ακούσθηκε ή ξώπορτα. — Μαμμά! φώναξε με σκίρτημα ή Έδιθ. Αυτή θά είναι!

— Αλήθεια, ήταν ή καλογριά πού είχαν προσκαλέσει. Μπήκε στο σαλόνι γελαστή, αλλά σάστισε καθώς είδε την Έδιθ τόσο καλοντυμένη και καλοκαθισμένη κεϊ-μέσα. Δεν ήξερε, δεν της είχαν γράψει την αντικατάσταση πού είχε γίνει, γιατί ή Έδιθ ήθελε να λάβη την ευχαρίστηση να της τα διηγηθώ όλα ή ίδια... — Αλλά νά, ή λαίδη Σθενσενχάμ σηκώνεται με μιὰ κραυγή. Χλωμιάζει, και με γουρλωμένα μάτια κοιτάζει την καλογριά.

— Θέ μου! ψιθυρίζει, σās γνωρίζω!... Πήτε μου, σās παρακαλώ, αδελφή Ίωσηφίνα, πώς λεγόσαστε πριν μπήτε στο μοναστήρι;

Χλώμιασε τώρα κι ή καλογριά, αλλά αποκρίθηκε σταθερά:

— Πήτε μου σείς το όνομα πού νομίζετε πως είχα.

— Μαριάντ ντέ Λυσερναί!... — Ω, είμαι βέβαιη!... το βλέπω!

— Η καλογριά έσκυψε το κεφάλι χωρίς μιλιὰ. Κι ή λαίδη, με φωνή πού έτρεμε από ευτυχία, της είπε:

— Μά κι' εγώ είμ' εκείνη πού την ένόμιζες πεθαμένη. Είμαι ή Μαρία ντέ Φερλάκ!

Και λέγοντας αυτά, πέφτει στην άγκαλιά της αδελφής της.

— Η φτώχεια, ή δυστυχία κι' ή τύψη είχαν κάνει τη Μαριάντ, μετά το θάνατο του άνάξιου ξντρα πού είχε πάρει, να καταφύγει στο Μοναστήρι. Είχε όρκισθει να μη φανερώση σε κανένα ποιά ήταν, και μόνο ή ήγουμένη και μιὰ φίλη της, ή κυρία ντέ Μπρεβάν, τή ήξεραν. Δέκα χρόνια πέρασαν έτσι. — Αξαφνα ή τύχη της έστειλε στο μοναστήρι τη μικρή Έδιθ! Τί συγκίνηση γι' αυτήν! Παρ' όλίγο να φανερωθώ τότε στη δύστυχη ανεψιά της. — Αλλά κρατήθηκε. Και σάν έμαθε πιά το θάνατο των γονέων της—και φυσικά δεν είχε κανένα λόγο να μπει για το δυστύχημα—την έστειλε για δεσποινίδα συνοδό στο λόρδο Σθενσενχάμ, χωρίς να φαντάζεται πως την έστελνε στον ίδιο της τον πατέρα, στη μητέρα της, στο σπίτι της! Μήπως ήξερε την αλλαγή του ονόματος; Ο Θεός την είχε φωτίσει...

— Έτσι ή Έδιθ έγινε αλτία να ξαναβρεθούν κι' οι δυο αδελφές. Τώρα όλοι ήταν ευτυχισμένοι και δόξαζαν τον Υψιστον πού οι βουλές του είναι ανεξερευνήτες... — Όσο για την Έδιθ, ή κορυφή όπου έφτασε και βρισκόταν τώρα ήταν τόσο ωραία, ώστε ξεχνούσε τις πέτρες και τ'αγκάθια του άνήφορου πού είχε ανεβεί...

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΔΙΘ ΤΗΣ ΦΕΡΛΑΚ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΟΚΟΜΕΙΟ

— Αγαπητοί μου,

ΣΤΟ «Φίλο των Ζώων» — το περιοδικό του Παιδικού Τμήματος της Έταιρείας των Ζωοφίλων — διαδίδω πολλές ειδήσεις και πληροφορίες για τα έργα της Έταιρείας αυτής. — Ανεμέσα στάλλα και για το Κυνοκομείο της. Βρίσκεται κοντά στο Βοτανικό Κήπο, στην Ίερά Όδο, και ξεδεύθηκαν για την ίδρυσή του 300 λίρες από το κληροδότημα Τζάκων. Το περιοδικό δεν μας λέει ποιός ήταν αυτός ο Τζάκων — υποθέτουμε όμως, κανένας πλούσιος και θερμός ζωόφιλος, από κείνους πού θυμούνται στη διαθήκη τους όχι μόνο ανθρώπους, αλλά και σκύλους... Μ' άξιζε και τον κόπο και το έξοδο αυτό το Κυνοκομείο, αφού κατάργησε τον... μπόγα των σκυλιών. Τον θυμάστε τον άπαίσιο αυτό μπόγια με το κάρρο του και με την τσιμπίδα του, πού τριγύριζε τους δρόμους με συνοδεία από μαγκόπαιδα, κι' όπου έβρισκε σκυλί δίχως φίμωτρο και χωρίς άφέντη, το άρπαζε με την τσιμπίδα και το πετούσε στο κάρρο — ένα σιδερένιο καγγελιό κλουβί — προς μεγάλη χαρά της συνοδείας πού άλάλαζε, ενώ το κακόμοιρο το ζωόξεφώνιζε, ούρλιαζε σπαραχτικά απ' τον πόνο και τον τρόμο;... Το κάρρο γέμιζε κι' ύστερ' άδειαζε το ζωντανό κι' άπελομένο φορτίο του σε κάποια μάντρα, έξω από την πόλη. Οι άφεντάδες των χαμένων σκυλιών πήγαιναν εκεί, πλήρωναν το πρόστιμο και τ'άπαιρναν. Τάδεσποτα όμως, τ'άζητητα, ο μπόγιας τα θανάτωνε με το σκληρότερο τρόπο: τ'άβαζε σ' έναν κλίβανο — λέει το περιοδικό — αφού τ'ανάγκαιζε να εισπνεύσουν φωτιά και χλωροφόρμιο. — Ε, οι βαρβαρότητες αυτές — κι' είναι το ίδιο βαρβαρότητες είτε σ' ανθρώπους γίνονται είτε σε ζώα — πάνε τώρα καλά. Η Έταιρεία περιμαζεύει τα σκυλιά πού γυρίζουν στους δρόμους μ' έν' αυτοκίνητο και μ' έν'

άμαξι. Τα πηγαίνει ίσια στο Κυνοκομείο, όπου τα κρατεί και τα περιποιείται. Το δάχτυλο δεν τα δένει, δεν τα βασανίζει και δεν τ'άφινει νηστικά και διψασμένα, όπως τ'άφιναν άλλοτε στη μάντρα, δάκκερες μέρες, ως να κριθή ή τύχη τους. — Έπειτα, δίνει όσα τα ζητούν οι κύριοί τους, και τ'άλλα, τ'άδεσποτα, τα θανατώνει βέβαια, αλλά με τον πιο φιλόανθρωπο — φιλόζωο δηλαδή — και πολιτισμένο τρόπο. Ούτε φούρνος. Ούτε γκάκι. Μιά ένωση μόνο με χλωράλη και το σκυλί ναρκώνεται άμέσως και πεθαίνει ανώδυνα σε μισό ή το πολύ σ' ένα λεπτό της ώρας.

— Ίσως θά πήτε: Μά γιατί να τα θανατώνη τα κακόμοιρα τα σκυλιά κι' αυτή ή Ζωόφιλη Έταιρεία; Δεν μπορούσε να τους χαρίζη τη ζωή; — Άδέσποτα, ναι, μά δύσκολο θάταν να τους βρίσκη «δεσότη», άφέντη πού να τ'αναλαμβάνει, να τα τρέφη και να ζούν; — «Ε, κι' αυτό γίνεται καμμιὰ φορά, με κανένα όμορφο ή έξυπνο σκυλάκι, πού τυχαίνει να το έδη και να το συμπαθήση κανένας έπισκέπτης του Κυνοκομείου. Τα περισσότερα όμως μένουν άδέσποτα όπως ήταν και πρέπει να λείψουν. Γιατί το Κυνοκομείο δε μπορεί βέβαια να τρέφη τόσες χιλιάδες σκυλιά, — 8000 μάζεψε μόνο σ' ένα χρόνο! — και πάλι, αν τ'άφινε έλεύθερα, να γυρεύουν την τροφή τους στους δρόμους, θάταν μεγάλη ένόχληση, άσχήμια, πηγή — όπως άλλη φορά οι σκύλοι στην Πόλη, πού οι Τούρκοι δεν τους πείραζαν — και, το χειρότερο, θάποτελούσαν δημόσιο κίνδυνο, γιατί πόσα δεν θά λυσσούσαν και δεν θά δάγκαναν ανθρώπους!

— Όσο μεγάλη, βλέπετε κι' αν είναι ή ζωοφιλία, ή φιλοανθρωπία είναι πάντα μεγαλύτερη, και θάταν τρελλός εκείνος πού θάλεγε να ήφνομε ένα τέτοιο κίνδυνο για να μη σκοτώνουμε τα καϊμένα τα σκυλιά!... Δυστυχώς, αυτά είναι καταδικασμένα. Κι' οι ζωόφιλοι, οι ευαίσθητοι, οι πολιτισμένοι άνθρωποι πρέπει να νάναι ευχαριστημένοι και με τόσο πού κατόρθωσε ή Έταιρεία, δηλαδή να μη σκοτώνονται πιά τα σκυλιά με πολύωρα βασανιστήρια, αλλά με γοργό κι' ανώδυνο θάνατο. Κι' αν αυτό γίνεται και με τους πιο σκληρούς, άπάνθρωπους κι' άπαίσιους κακούργους, πόσο περισσότερο πρέπει να γίνεται με τ'άθωα αυτά σκυλιά, πού το μόνο τους έγκλημα είναι ότι, για ένα ή άλλο λόγο, άπίεμιναν στον κόπο έρημα, χωρίς άφέντη πού να τα τρέφη...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΤΟ ΔΑΚΡΥ

— Ο φίλος μου της Μοναξιάς το Δάκρυ πέθανε. Τώρα στον τάφο, σε μιαν άκρη, ήσυχα πιά — μη θόρυβο, σωπάτε — αιώνια κοιμάται.

Δροσόχαρες ή άνοιξη σκορπάει γύρω του ένα πουλάκι κελαϊδάει στο τάφο του το σκούρο κυπαρίσι τις τόσες όμορφάδες πώχει ή φύση. — Από το θάνατο, πουλιά, δεν τον ξυπνάτε, ύπνο βαρύ κοιμάται.

Πήγαν προχτές το δειλί κάποιον φίλο λουλούδια να του πάνε, όσο οι γρύλλοι τα βραδυά λαλήματα ν' άρχίσουν, και κάθησαν τη συντροφιά να του θυμίσουν.

Μά ήπια λημονιάς νερό και δε θυμάται, άξύπνητα κοιμάται.

Και πέθανε αναπάντεχα, στη νύκτη, πού πάντα στις έλπίδες είναι πρώτη, κανείς μας δεν περίμενε θάνατο χτύπημα να τότε ρίξη κάτω. — Κι' όμως άπάνω στα είκοσι του χρόνια κοιμάται τώρα αιώνια.

Τα όνειράτα και οι πόθοι της ψυχής — πού τώρα άγγελούδι είναι του Ύψι — οι όμορφοι κι' οι δυνατοί του κόσμοι, πού μενεξέδες ήσαν και δούσοι, θά γίνουν νεκρολούδα και κλώνια ως θά κοιμάται αιώνια.

— Ο φίλος μου της Μοναξιάς το Δάκρυ κοιμάται πιά στον τάφο, σε μιαν άκρη. Νανούρισμα το κλάμμα κι' ή συμπνία όσο κοιμάται αιώνια.

Τριανταφυλλένιο Δάκρυ

ΕΝΩ ΠΕΡΝΑΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Πώς άλλαξε ή κάμαρα της Λίτσας! — Από μιὰ ευθυμη και παιδική καμαρούλα πού ήταν, έγινε ένα δωμάτιο σοβαρό, μεγαλίστικο. — Ένα — ένα τα έπιπλα και τα παιχνίδια έφευγαν σιγά σιγά για να παραχωρήσουν τη θέση τους σε άλλα.

Πρώτα έφυγε ο χαμηλός καναπές για να μπει στη θέση του μιὰ κομψή βιβλιοθήκη. Το θρανίο, το παιδικό, όπου τόσο είχε σκεφτεί το κεφαλάκι της Λίτσας — όταν ακόμα ήταν στο Δημοτικό, — έφυγε κι' αυτό για να δώσει θέση σ' ένα γυαλιστερό κι' όμορφο γραφείο για δεσποινίδα. Το άσπρο ντουλαπάκι κλείστηκε σε μιὰ άποθήκη και στον τόπο πού άδειασε μπήκε ένα μεγάλο ντουλάπι με μεγάλο καθρέφτη.

— Η παρέα των σκύλων, των μαϊμούδων, των κουκλών, κλεισμένη μέσα σ' ένα μπαούλο για ένθνιο, άκρυζε ένω θυμόταν τα περασμένα της μεγαλεία. — Όλα τα ευθυμία καθράκια πάνε κι' αυτά, για να κρεμαστούν στη θέση τους φωτογραφίες από άσημομύριδες μουσικούς, σοφούς κτλ.

Μά μόνο ή κάμαρα και τα έπιπλα

άλλαξαν; όχι άλλαξε κι' ή Λίτσα πολύ. Πού θά γνώριζε κανείς τώρα, το ευθυμίο εκείνο κοριτσάκι με τα μαλλιά άνωκάτω, με τα γόνατα πάντα γδαρμένα, πού όλο χοροπηδούσε σάν άγόρι!

Τώρα έχει γίνει σοβαρή, δεσποινίς με τα όλα της. Πάντα στο δρόμο περπατεί με μιὰ σάκκα κάτω απ' τη μασχάλη, βιαστική-βιαστική. Ναι, έχει πολύ άλλαξει ή Λίτσα. Μά τί να γίνη, ο καιρός καθώς περνάει τ' άλλαζει όλα.

Μικρό Βιολάνι

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

— Όταν άνοιξα τα μάτια μου, βαριά ακόμα από τον ύπνο, και δεν αντίκρισα τίς λαμπρές άκτίνες του ήλιου, όπως πάντα, τ' άναγκάσασα για να κοιμηθώ ακόμα λίγο, γιατί νόμισα πως δε θάταν ώρα να σηκωθώ.

Τη στιγμή αυτή, μπήκε μέσα στην κάμαρά μου ή μικρή μου ξαδελφούλα λέγοντας:

— Τα συχαρήκια μου! — Ανασηκώθηκα απ' το κρεβάτι, γεμάτη έκπληξη.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα. — Βρέχει, μου είπε.

— Εγώ δεν πίστεψα σ' αυτή μου, αλλά αναγκάστηκα άμέσως να πιστέψω στα μάτια μου. — Αλήθεια. — Έβρεχε!

— Η ψυχή μου γέμισε από ένα παράξενο συναίσθημα. — Ύστερα από τόσον καιρό έβλεπα βροχή.

Τί παράξενο πράγμα πού μου φαινόταν! Προσήλωσα τα μάτια μου σ' ένα σημείο άφηρημένη νόμιζα πως για πρώτη φορά έβλεπα βροχή. Περιεργο, σ' αυτή τη ζωή κάθε καινούργιο μας φαίνεται όρατο κι' ευχάριστο.

— Εάν ήταν χειμώνας κι' έβρεχε, πράγμα πολύ συνηθισμένο, δεν θά μου άρεσε καθόλου έντύπωση! μάλλον θά σκεφτόμουν με συγκίνηση τις ώραιες καλοκαιριάτικες μέρες...

Βασίλισσα του Δάσους

Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

— Απόγευμα. — Έν' απόγευμα χλιαρό, ήλιόλουστο. Τα παιδάκια, χαϊτωμένα με τα καθαρά φορεματάκια τους, με την άγνη έκφραση του προσώπου τους, με το γέλιο τους, με την άφέλειά τους, τρέχουν, φωνάζουν, πηδούν στον ένθνιο κήπο.

— Έν' απ' αυτά, έν' άγγελούδι με μαλλιά όλόξανθα, με μάτια γαλανά, πού φαίνεται πως ακόμα δεν έχει πατήσει τα τέσσερα του χρόνια, παχουλό, γελαστό, κοιτάζει όρα πολλή τους λευκούς κύκλους, πού παίρνουν το μπάνιο τους μέσα στη λίμνη.

Μιὰ νόστιμη κοπέλλα κάθεται πλάι στο μικρό και τον παρακολουθεί. — Η μητέρα του ίσως, ποιός ξέρει, γιατί τα μάτια της είναι γεμάτα τρυφερότητα για το άθωο πλάσμα.

Το παιδάκι, κρατώντας στο χέρι ένα κομμάτι κουλούρι, προσπαθεί να το δώσει στον κύκλο, πού έχει πλησιάσει και τεντάνει το μακρύ λαιμό του.

Το παιδάκι χαρούμενο, με τα μάτια λαμπερά, μιλεί στο μεγάλο πουλί και τα λογάνια του είναι σά μιὰ μουσική,

σά νότες πού πέφτουν άρμονικές και γοητεύουν.

— Σαφνικά ο κύκλος άνοίγει το στόμα του κι' άρπάζει απ' το χεράκι του μικρού το κουλούρι, με την ίδια σιγμή μιὰ δυνατή φωνή ακούγεται. Το πουλί, στη βία του, δάγκωσε και το δαχτυλάκι του παιδιού.

— Η κοπέλλα άγκαλιάζει το μικρό, φιλεί το δαχτυλάκι και φοβέριζε με το χέρι τον κύκλο, πού τώρα πίνει γουλιές νερό.

— Κι' ή εικόνα αυτή, μέσα στο χλιαρό απόγευμα, κάνει την καρδιά μας να σκιρτά από άπέραντη τρυφερότητα.

Παγήγορος Άγγελος

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΠΡΩΤΑ

— Δεν είναι σάν πρώτα ο Τρούλλος μας. — Όλα μου φαίνονται φέτος άλλαγμένα. Ναι, στον Τρούλλο, πού εκεί κάνω τον πιο ευχάριστο περίπατό μου, δεν τ'ά βλέπω όπως και πρώτα. Τ' άγριο λουλούδια, οι θάμνοι, κι' οι βράχοι άκόμη, έχασαν την πρώτη τους χάρη. — Έτσι τουλάχιστο φαίνονται σε μένα.

— Κι' όμως έχει πάνω κάτω τον πιο ταχτικό μου περίπατο. — Όχι μόνος φυσικά είμαι πάντα με την ίδια συντροφιά.

— Ω, με τί γοηγοράδα άνεβαίνουμε το ύψωμα, ψάχνοντας για λουλουδάκια. — Εγώ σάν άγόρι πού είμαι — γιατί οι άλλοι είναι κορίτσια — τα καταφέρνω καλύτερα και πάντα την πιο όμορφη άνθοδέσμη κάνω εγώ.

— Φθάνοντας στο ύψωμα, στρέφουμε γύρω το βλέμμα, μ' ευχαρίστηση απολαμβάνοντας το όμορφο θέαμα της πλάσης πού στα πόδια μας άπλώνεται με τα πιο γλυκά χρώματα του πράσινου και του γλυκού γαλανού της θάλασσας. — Και σά να μη φθάνη αυτή ή όμορφιά, πολλές φορές το φεγγάρι, το βασίλοπουλο τ' ουρανού, με τις χρυσές άκτίνες του, χρυσώνει τη θάλασσα με τόση χάρη, ένω ο ήλιος γέρνοντας στη δύση, ροδαβάει όλα πέρα ως πέρα, και μαζί με τα βράχια του Τρούλλου και τα μικρά λουλούδια του, βάφει και τα δικά μας τα πρόσωπα. — Μά φέτος στα πρόσωπα τα δικά μας, μαζί με την ευχαρίστηση για την άπόλαυση αυτή, ζωγραφίζεται μιὰ γλυκειά μελαγχολία, στην άνάνυσση εκείνης πού τώρα είναι μακριά από μας.

— Γι' αυτό τ'ά βλέπω όλα άλλαγμένα, στον Τρούλλο, και γι' αυτό δεν είναι όλα σάν πρώτα, κι' οι βράχοι και τα λουλούδια δεν έχουν την πρώτη τους χάρη.

— Ανίκητος Πολεμιστής

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δεν μου λές, Γιαννάκη, πως γίνεται ή αδελφή σου να έχη το μικρότερο μύλο; — Δεν σου είπα εγώ να την βάλης να διαλέξη;

— Ναι, την έβαλα να διαλέξη, ή το μικρότερο ή κανένα. Κι' εκείνη διάλεξε το μικρότερο.

Νικήτας Δέρτας

— Πές μου, Κωστήκη, τον μέλλοντα του όρηματος χασιώμαι

— Κοιμάμαι, κύριε.

Μαγεμένο Δοξάρι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Ίδε Διάπλασιν τοῦ 1931, φυλλ. 34)

Εἶχα δώσει ἓνα κείμενο κρυπτογραφημένο με δύσκολο κάπως σύστημα, καθ' ὑπόδειξη τοῦ φίλου μας *Νάρκισσος*, πού ἐβρίσκει πολὺ εὐκόλα τὰ συστήματα πού μεταχειρίζονται πρῶτα. Φυσικά, λίγοι κατάφεραν νὰ διαβάσουν αὐτὸ τὸ κείμενο. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ *Νάρκισσος*, πού ἐστειλε μάλιστα καὶ τὴν καλύτερη ἐκθεσὶν τὴν ἀποκρυπτογράφηση, στὸ *Νάρκισσο* λοιπὸν δίνω τὸ Α' Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ—κι' ἦταν τόσο δίκιο νὰ τὸ πάρῃ!—καὶ δημοσιεύω ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἐκθεσὶν του, ὅπου θὰ ἴδῃτε καὶ τὸ κείμενο πού ἔδωσα, καὶ τὸ ἀλφάβητο πού μεταχειρίσθηκα γιὰ νὰ τὸ κρυπτογραφήσω.

Καὶ τὸ *Νυκτοπούλι* ἐπίσης μοῦ στέλνει μιὰ πολὺ ὠραία ἐκθεσὶν μ' ἕναν τρόπο γιὰ τὸ διάβασμα τῶν Κρυπτογραφικῶν πού τὸν βοήθησε νὰ κάποιον βιβλίο. Ἀλλὰ εἶναι κάπως δυσνόητος γιὰ παιδιά, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἢ ἴδια δυσκολεύθηκα νὰ τὸν καταλάβω καὶ γι' αὐτὸ προτίμησα τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Νάρκισσου*. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰλλα βραβεῖα τὰ ἔδωσα κατὰ τὴν ἀκριβείαν, τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ καλὸ γράμμα τῆς ἐκθέσεως. Τὸ Κρυπτογράφημα, βλέπετε, ἦν τὸ διαβάσῃ κανεὶς, ἢ δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ. Ἀμα τὸ διαβάσῃ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἀλφάβητο θὰ ξέρῃ, καὶ τὸν τρόπο πού τὸ βρῇ καὶ ὅλα. Τὸ ζήτημα πᾶν εἶναι πῶς θὰ τὰ ἐκθέσῃ.

Κι' ἴδου τί ὠραία πού τὰ ἐκθέτει ὁ *Νάρκισσος*.

«Τὸ κείμενο τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἶναι μιὰ φιλικὴ ἐπιστολή, πού λέει τὰ ἑξῆς:

«*Ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ μοῦ κάμῃς μεγάλη εὐχαρίστησιν ἂν ἔλθῃς τὸ βράδυ σπῖτι μου νὰ φάμε μαζί καὶ νὰ μιλήσουμε. Ἐχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ. Σὲ παρακαλῶ ἀπάντησέ μου γιὰ νὰ σὲ περιμένω. Σὲ ἀσπάζομαι, ὁ φίλος σου, Ἀνδρέας*».

«Τὸ ἀλφάβητο τοῦ κρυπτογραφικοῦ εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

A = ;	I =)	P = ,
B =	K = =	Σ = 2
Γ = —	Λ = (	Τ = <
Δ = §	Μ = <	Υ = 1
Ε = !	Ν = >	Φ = 3
Ζ = :	Ξ δὲν ὑπάρχει	Χ = X
Η = ς	Ο = 0 (μὴδὲν)	Ψ δὲν ὑπάρχει
Θ = .	Π = ?	Ω = +

Πῶς ἐδιάβασα τὸ Κρυπτογραφικόν:

«Ὁμολογῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ βρέθηκα σὲ ἀμηχανία. Ἐβλεπα τὰ διάφορα σημεῖα νὰ χορεύουν μπρὸς στὰ μάτια μου σὰν νὰ με εἰρωνεύονταν πού δὲν μπορούσα ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τους. Ἐνδεῖξιν καμμιά δὲν εἶχα παρὰ μόνον ὅτι τὸ κείμενο ἦταν γραμμένον στὴ δημοτικὴ γλῶσσα: ἀλλὰ καὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν μ' ὠφελοῦσε ἀκόμα σὲ τίποτε. Οὐτε μπορούσα νὰ χωρίσω τὸ Κρυπτογράφημα στὶς λέξεις του, ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζα ἀκόμα τὸ ἀλφάβητο.

Ὅσο ὅμως δὲν ἀποθαρρύνθηκα, παρὰ συμμορφώθηκα με τοὺς βασικοὺς κανόνες γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση, ἐμέ-

τησα δηλαδὴ ἀπὸ πόσα σημεῖα κάθε εἶδους ἀποτελεῖται τὸ κείμενο.

Ὁ ἐπόμενος πίνακας δείχνει τὸ σχετικὸ ἀποτέλεσμα:

Τὸ σημεῖο ;	ὑπάρχει	27 φορές
>	!	17
>	<	14
>	2	14
>	0 (μὴδὲν)	13
>	1	11
>	)	10

Αὐτὰ τὰ σημεῖα ἦσαν τὰ πῶς συνηθισμένα στὸ κείμενο. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα 15 εἶδη σημείων (ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο δὲν χρησιμοποιήθηκαν τὰ γράμματα Ξ καὶ Ψ) ἀκολουθεῖ ἕνας μακρὸς κατάλογος πού θεωρῶ περιττὸ νὰ τὸν μεταφέρω ἔδω.

Ἡ καταμέτρηση αὐτὴ στάθηκε τὸ καλύτερο βοήθημά μου καὶ ἴδου ὁ λόγος: Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι σὲ κάθε ἑλληνικὸ κείμενο τὸ ἐπικρατέστερο γράμμα εἶναι τὸ Α, δοκίμασα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, μετρώντας τὰ συνηθέστερα γράμματα τοῦ κειμένου τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ, σάν πῶς πρόχειρο. Ἡ ἀρίθμηση λοιπὸν αὐτὴ μοῦ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη σειρὰ... ἐπιτυχίας κατὰ γράμμα:

1ον τὸ γράμμα Α	πὸς ὑπάρχει	74 φορές
2ον >	Ε	60
3ον >	Ο	54
4ον >	Ι	35
5ον >	Σ	34

Κάνω τὴ σύγκρισιν με τὰ σημεῖα τοῦ κρυπτογραφικοῦ καὶ βλέπω ἀμέσως:

1ον τὸ σημεῖο ;	πὸς ὑπάρχει	27 φορές
2ον >	!	17
3ον (ἐξ ἴσου)	τὰ σημεῖα < καὶ 2 πού ὑπάρχουν	14 φορές.

Ἄρα, γιὰ τὰ δύο πρῶτα σημεῖα τοῦλάχιστο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. (Καὶ λέω γιὰ τὰ δύο πρῶτα, γιὰτὶ τὸ κείμενο πού δοκίμασα δὲν ἦταν τόσο μεγάλο ὥστε νάχω πεπονηθῇ καὶ γιὰ τὰ πέρα κάτω γράμματα). Βάζω λοιπὸν με πεπονηθῇ Α ὅπου βλέπω, καὶ Ε ὅπου βλέπω!

«Στὸ τέλος τοῦ κρυπτογραφικοῦ παρατηρῶ !; 2 δηλαδὴ ΕΑ. Χωρὶς νὰ δοκιμάσω πολλὰ γράμματα, εἶδα ὅτι 4 μόνον ταιριάζανε ἔδω, τὰ Ι, Ν, Ρ καὶ Σ. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἤξερα ὅτι τὸ κείμενο ἦταν στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, ἔπρεπε νὰποκλείσωμε Ι) τὸ Ι πούμαζι με τὸ... ΕΑ, θὰ σχηματίζε κατάληξιν τῆς καθαρῆς ὀνόμας, 2) τὸ Ρ γιὰτὶ πάλι δὲν ταιριάζε «φράξ», «ἐαρ», «δέλαρ» καὶ καθ' ἑξῆς, λέξεις ὅλες τῆς καθαρῆς ὀνόμας, καὶ 3) τὸ Ν γιὰτὶ εἶναι σπάνιον ὁ ὑποθετικὸς σύνδεσμος ΕΑΝ (πού θὰ πῆγαινε ἔδω) νὰ μῆνι στὸ τέλος (π. χ. ἐκτός ἐάν...). Ἐμενε λοιπὸν τὸ γράμμα Σ, πού πραγματικὰ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀποκρυπτογραφίσεως ἐδικαίωσε τὴν ὑπόθεσίν μου.

Ἐξέροντας τώρα τὰ τρία σημεῖα ! καὶ 2, δοκίμασα νὰ μισοδιαβάσω καμμιά περιόδου τοῦ κρυπτογραφικοῦ (καίμενα κρυπτογραφημένα με τὴς χωρισμένες λέξεις!) μὰ δὲν τὰ κατόφερα... Θυμήθηκα ὁμοῦ ὅτι καὶ τὸ γράμμα Ο εἶναι ἀπὸ τὰ πῶς συνηθισμένα σὲ κάθε ἑλληνικὸ κείμενο (3ον στὸν πᾶσαν πίνακα) κι' ἔτσι ἔγραψα Ο=0 (μὴδὲν) πού ἐρχόταν ὕστερα ἀπὸ τὸ σημεῖο 2=Σ στὸν πίνακα τῶν σημείων, ἀφοῦ προηγουμένως δοκίμασα εἰς μάτην νὰ τὸ ταιριάσω με τὸ κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας σημεῖο >.

«Μὲ τὰ τέσσερα αὐτὰ γράμματα προσπαθῶ νὰ ξεχωρίσω καμμιά λέξιν. Πέρον λοιπὸν τὴν προτελευταία ἀράδα τοῦ κρυπτογραφικοῦ, πού εἶχε καὶ τὰ περισσότερα σημεῖα πού ἤξερα, καὶ διαβάσω:

ΣΕΑΣ*Α*Ο*Α*Ο***ΟΣΣΟ*Α***ΕΑΣ
ξεχωρίζω τὸ ΣΕ πού δὲν φαινόταν νὰποτελῇ λέξιν με τὰ ἐπόμενα γράμματα, ἐπίσης, γιὰ τὸν ἴδιον λόγο, τὸ ΟΣΣΟ σὲ ΟΣ ΣΟ, κοιτάζω ἔξω πῶς διαμορφώθηκε ἡ περίοδος αὐτὴ καὶ βλέπω ὅτι τὴ μισοδιάβασα ὡς ἑξῆς:

ΣΕ—ΑΣ*Α*Ο*Α*Ο***ΟΣΣΟ*Α***ΕΑΣ
δηλαδὴ νῆ κ η ! Κατάλαβα ὅτι ἦταν τὸ τέλος μιᾶς ἐπιστολῆς. (Θὰ ἦμουν ὑποκριτὴς ἂν ὑποστήριζα τὸ ἀντίθετο με καμμιά σοφιστικὴ!) γι' αὐτὸ δὲν δυσκολεύθηκα νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ φράσιν μας—κατὰ σύμπτωσιν, ἢ ἀράδα αὐτὴ τοῦ κρυπτογραφικοῦ ἦταν ἀρχὴ μιᾶς φράσεως—ἦταν ΣΕ ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ Ο*Α*ΟΣ ΣΟΥ Α*Α*ΕΑΣ.

«Συμπλήρωσα τὸ Ι*ΟΣ σὲ ΦΙΛΟΣ (γιὰτὶ δὲν ταιριάζε ἔδω ΔΙΚΟΣ κλπ.) κι' οἱ δοκιμὲς πού ἔκανε σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ κρυπτογραφικοῦ μοῦ ἔδειξαν ὅτι Ν=> Δ=§ Ρ=, δηλαδὴ (με τὰ σημεῖα !; 2 πού ἔμαθα ἀπ' τὴν ἀρχὴ) ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἐξέροντας πᾶν 14 γράμματα, δὲν δυσκολεύθηκα νὰ βρῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα, νὰ σχηματίσω τὸ ἀλφάβητό μου καὶ νὰ διαβάσω τὸ κρυπτογράφημα χωρίζοντάς το στὶς λέξεις του.

«Τὸ μόνον πού δὲν ξέρω, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ἂν σὲ ἱκανοποίησε ἡ ἀπάντησί μου!»

Νάρκισσος

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νάρκισσος* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νυκτοπούλι* [18Ε].—*Περιπλοκὴς* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δούλη Δωδεκάνησος* [16Ε].—*Ἐρεῖκη* [16Ε].—*Φοῖβος* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον: Πανελλήνιο Ὀνειρο, Βάτραχος Νο 4, Νταῖζιν, Ἰζόλδη, Πάνθηα Ἀβραδάτου, Δικηγορίνα, Σπῖθα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἴγλη, Δάκρυ τῆς Μοναχίας, Ἰδανισμός, Νέα Ἑλλάς, Χρυσάνθος Τριλίβας, Βάτραχος Νο 34.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λυσόχαρτο* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναῖς* [18Ε].—*Ἀγνή* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γαλάζιος Κρίνος* [16Ε].—*Χρυσόπηγὴ* [16Ε].—*Γαρδένια* [16Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [15Ε] εἰς ἑκαστον: Χαραυγὴ, Σκανδαλάκι, Τάκης Χουρδάκης, Θούριος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς *Εὐριπίδου*,
τὴν 22 *Ἰουλίου* 1932
ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα με ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. *Ζυγίζετε τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό.*
—Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν με ρωτᾷ γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὅδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ. *Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαῖν μέρος στὴν κίνηση.*

ΚΑΘΩΣ βλέπετε στὰ σημερινὰ Ἀποτελέσματα, τριάντα διαπασόπουλα ἔλαβαν μέρος στὸν Διαγωνισμό τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Σχετικῶς δὲν εἶναι καθόλου λίγα. Ἐγὼ σουλάχιστον ἐνόμιζα πῶς οὐτε δέκα, οὐτε πάντε, δὲν θὰ κατάφεραν νὰ διαβάσουν ἕνα τόσο δύσκολο κρυπτογράφημα, πού θάπλεπτε καὶ μεγάλους. Κι' ὁμοῦ τὸ διαβάσαν τριάντα παιδιὰ. Μὰ εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ὅλα! Ἐδειξαν τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνην, πού ὑπερνικᾷ τὴς μεγαλύτερες δυσκολίας...

Σὰς θυμίζω τὴς «Ἀγρόπνιες», τὸ βιβλιαράκι τῆς Δ. Ἀλίας Καρακάλου (*Διάντασμα*). Μὲ 15 δραχμὲς, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτα γιὰ ταχυδρομικά, ἀποκτᾷ κανεὶς τὴν ὠραία αὐτὴν λυρικὴ συλλογὴν, κι' ἐλπίζω πῶς ὅλα τὰ μεγάλα διαπασόπουλα—γιὰ τὰ μικρὰ βέβαια δὲν εἶναι—θὰ ἑλθῶσιν νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν ἔχουν σάν ἀνάμνησιν μιᾶς Διαπασοπούλας πού ἐτίμησε πραγματικῶς τὸν κύκλον μας.

Ἀς ἔχῃ χάριν τὸ διήγημά σου, *Ἡρώϊκή Φέσσα*, πού ἔγιν' αἰτία νὰ μοῦ γράψῃς αὐτὸ τὸ μεγάλο κι' ὠραῖο γράμμα. Θάξιζε, γιὰ τὴν εὐχαρίστησιν πού μοῦ ἔδωσα, νὰ τὸ διαβάσω τῶρ' ἀμέσως καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν τύχην του. Μὰ γίνεται, τὴ στιγμὴ πού περιμένουν τὴ σειρὰ τους τὰ παλαιότερα; Λοιπὸν, ὑπομονή! Χαίρω πού πηγαίνουν καλὰ οἱ δουλειές, κυρίαν ἐπαγγελματικὰ—τυπογράφες... Πῆς στὸ *Κουκουναῖναι* χαίρετιστα καὶ περιμένω.

«Κρίμα» εἶναι, *Ἀργαφιώτικη Φτέρη*, νὰ βασανίζονται ἔτσι τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ! ἀλλὰ τὰ βάσανα αὐτὰ εἶναι γιὰ καλὸ τους κι' ἐπειτα περνῶν γρήγορα. Νά, τώρα καὶ σὺ τὴν χαρὰ πού ἔχεις πού τελειώσας καλὰ καὶ δὲν θὰ στερηθῇς οὐτε μᾶνιαν, οὐτε κινηματογράφου, οὐτε τίποτα. Περιμένω τὰποτέλεσμα γιὰ νὰ σὲ συγχαρῶ. Χάρηκε ὁ Ἀναστάσιος πού σοῦ ἔγραψε τόσο ἡ Κυριακή του.

Καὶ τὰ δικὰ σου ἀποτελέσματα περιμένω, *Θεοτόκελλη Ταγγάνα*. Εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν ὅλα σου τὰ ὄνειρα, ἀπὸ τὸ ἀριστα στὸ Ὁδῆ, ὡς τὸ γυρισμό σου στὴν πατρίδα πού ἔχεις νὰ τὴν ἴδῃς ἀπὸ μικρῇ. Ἀλήθεια, μεγάλο εὐτύχημα νάχετε ἕνα τόσο καλὸ ἑλληνοστὴ, πού τὸ σὺνθημά του εἶναι «Ἐργασία καὶ Χαρά»...

Νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο θέλεις συχνά, *Χλωρίς*, καὶ μὴ σὲ μέλει. «Βαρετὴ» δὲν θὰ μοῦ γίνῃς ποτέ. Ναι, πολὺ θὰ ἐυχάριστηθῶ ἂν, περνώντας ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, προφτάσῃς νάρθῃς στὸ γραφεῖο μου νὰ σὲ γνωρίσω. Εὐχομαι καθ' ἐπιτυχίαν.

Σ' αὐτὸ ἔχεις δικίον, *Κραυγὴ Νίκης*, ὁ καθηγητὴς ἔφερε τὴν ἀξία κάθε παιδιοῦ καὶ δὲν περιμένει νὰ τὴ μάθῃ ἀπὸ τίς ἐξετάσεις. Χρειάζονται ὁμοῦ κι' αὐτὰς ὡς μιὰ ἀπόδειξιν καὶ μιὰ ἐπικύρωσιν. Προπάντων οἱ γραπτές, γιὰτὶ scripta manent...

Θὰ πῶ στὴ Δ. Καρακάλου πόσο ἄρρεσε στὴν τάξην καὶ στὸν καθηγητὴν τὸ «Γαλάζιον Πουλί» ἀπὸ τίς πρόδες ἀκόμα καὶ ἀπὸ τῆς διαδιδάσκου τα συγχαρητήρια τῶν συμμαθητῶν σου. Περιέργη ἢ ἐρώτησίν σου πῶς θὰ ξέρω ὅτι ἕνας συνδρομητὴς πού ἐγγράφηται ἀπὸ σένα εἶναι ἐσπαθώμα σου! Μὰ εὐὸ δὲν θὰ μοῦ σταλῇς τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του καὶ τὸνομά του; Ἔτσι γίνεσαι πάντα. Μπορεῖ ὁμοῦ νὰ μοῦ τὰ σταλῇ κι' ἐκεῖνος ἀπευθείας. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ: «ἢ *Κραυγὴ Νίκης* μοῦ ἐσῶσθης νὰ ἐγγράφω καὶ παρακαλῶ νὰ περσότη ἢ ἐγγραφή μου στὸ ξεσπῶμα τῆς».

Ἐίμαι κατενθουσιασμένος με τὴν 41η Κυριακὴ—μοῦ γράφει ὁ *Νάρκισσος*.—Στάθηκε μιὰ ἀπὸ τίς σπάνιες καὶ τίς ἐξαιρετικές, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶχε καὶ τὸ... πατροπαράδοτο ἐπεισόδιο! Ναι, ὁ *Ρ. Κ.* εἶναι ἀπὸ τὰ Πελετά. Διαδιδάσκω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ *Νεῖον Ἀυγερῆς* γιὰ τὸ βραβεῖο του καὶ στὴν κ. Ζαφροπούλου γιὰ τὸ «Μαζὶ με τὸ Φεγγάρι» πού τόσο σὲ συγκίνησε. Ἐξέτελέσα καὶ τίς ἄλλες σου παραγγελίας.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια, *Ἐλπίζουσα Ἑλλάς*, πού πολὺ με συγκίνησαν. Κι' ὁ κ. Ξενοπούλος ἐπίσης σ' εὐχαρίστησε καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἡ πῶς εὐχάριστὸν ἀσχολία εἶναι αὐτὴ πού ἔχει μᾶζι σὰς με τὰ Διαπασόπουλα. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐργασία σου στὸ βραβυὸν σχολεῖο τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν. Τὰ καίμενα τὰ φτωχὰ κορίτσια με τὸ δικίον τους σ' εὐγνωμονοῦν. Ἔστειλα 10 τετράδια καὶ χαρτὶ Λύσεων.

Ὅλα, σοῦ ἔγραψα δυὸ λόγια καὶ στὸ προηγούμενο, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ καὶ τώρα πόσο μ' εὐχαρίστησε αὐτὸ τὸ ὠραῖο γράμματάκι, τὸ γεμάτο ἀγάπην κι' ἐνθουσιασμό. Ἄν δὲν μοῦ τῶλεγε, δὲν θὰ φανταζόμουν πῶς τόγραψε ἕνα κορίτσι 11 μόλις χρονῶν! Μὰ τόσο εἶναι, ἢ διαβάσα λάθος τὸν ἀριθμό! Κι' ἐρωτᾷς τί θὰ πῇ... Κυβισμός καὶ κυβιστικὴ τέχνη!.. Πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω; Εἶναι μιὰ σχολή, ἕνα εἶδος ζωγραφικῆς. Παρακάλε, νὰ ποῦμε, τοῦ Φουτουρισμοῦ. Εἶδες ποτέ καμμιά ἀλλοκότη ζωγραφίαν, πού νάποτέλῃται ἀπὸ τετράγωνα ἢ κύβους, ὅπως ἀπάνω—κάτω τὸ κέντημα ἀπάνω σὲ καρδιά; μιὰ ζωγραφία ὅπου τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, τὰ μάτια, τὰ χέρια, τὰ κορμιά, εἶναι τετράγωνα σάν τὰ σπῖτια; Εἶναι κυβισμός!

Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, πολὺ συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία σου με τὸ Σέρβο ἄξιωματικό, πού σοῦ τὴν θύμισαν οἱ κρίνοι τῆς «Κυριακῆς»... Θὰ πῶ στὴ *Βασιλοπούλα* ὅτι δὲν κάνει καλὰ νὰποφύγῃ ὁλωδισμός τοῦ κρέας, γιὰτὶ ἡ πῶς θρησκευτικὴ τροφή εἶναι ἡ μικτὴ, δηλαδὴ ζωτικὴ καὶ φυτικὴ μᾶζι. Κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἰδέαν ἔχω. Κατ'ἀρχήν μόνον νὰ μὴ γίνεσαι κρέατος. Τὰ χόρτα, τὰ ὁσπρία καὶ τὰ φρούτα πρέπει νὰ ἐπικρατοῦν. Ἀλλὰ καὶ λίγο κρέας εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν τελείαν θρέψιν τοῦ ὁργανισμοῦ. —Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ σημερινὸ ποιημά σου στὴ Σελῖδα. Εἶναι πάρα πολὺ ὠραῖο!

Τὸ πιστεύω, *Ναπολεόν*, πῶς δὲν με ἔχασες στιγμὴν καὶ μόνον ἡ ταπεινότης δὲν σάφης τόσοσιν καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Χαίρω ὥστόσο πού σοῦ πέρασε, κι' ἐλπίζω δριστικῶς... Γιὰ Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τώρα εἶναι ἀργά. Κι' ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο πού θὰ ἤθελες—ἐλευθερὸ ἄλλωστε—προτιμῶ πολὺ αὐτὸ πού ἔχεις.

Ἀχ, *Μικρὴ Τροχόβια*, τί φοβερὸ τὸ δυστύχημά σου! Μοῦ σπάρανε τὴν καρδιά! Ὁ πατέρας σου νὰ γυρίξῃ στὸ σπῖτι καὶ

νὰ τὸν σκοτώσῃ στὸ δρόμο αὐτοκίνητο!.. Ναι, βάστα τὴν καρδιά σου μπροστὰ στὴ μητέρα σου, πού κλαίει περισσοῦτο δταν σὲ βλέπῃ νὰ κλαῖς. Ἀλλὰ καὶ μονάχη σου ὅταν εἶσαι, προσπάθει νὰ παρηγορηθεῖς. Τί νὰ γίνῃ τώρα πιά! Τίποτα δὲν ὀφελοῦν τὰ κλάμματα κι' οἱ ἀπελπισίες. Ἰστορήν, ἐγκατέρηση, γενναίότης. Κι' ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας ὅλων τῶν ὀρφανῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐνώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λίγεια, κ. (ΚΣ). Δαφνοστέφανος, ἄ. (ΑΒ). Φουντούκος, κ. (ΝΧΗ). Τρούπα στὸ Νερό, κ. (ΣΚ). Ἀνθισμένο Θυμαρί, κ. (ΤΝ). Βρασί-δας, ἄ. (τὸ ὀνοματεπώνυμό σου);. Εἰδὶθ, κ. (ΔΔ). Πονεμένη Ψυχὴ, κ. (Σ). Ἀγγὺ Ἰδανικό, κ. (ΑΠ). Βασιλεὺς τοῦ Δάσους, ἄ. (ΧΨ). Ἀταξίας, ἄ. (ΕΛ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Δευκὴν Καμῆλιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω) *Μηλολό*

